

Trump yönetimindeki ABD: Büyük sermayenin hizmetindeki otoriterlik

Bu hafta New York belediye seçimleri manşetlere taşındı.

Beyaz ırk üstünlükçüleri, Evanjelik kökten dinciler, iklim değişikliğini inkâr edenler ve kürtaj ve eşcinsellik karşıtlarından oluşan gerici bir hareketi ön plana çıkararak Trump başkanlığının üzerinden bir yıl geçtikten sonra, demokratik sosyalist Zohran Mamdani, Amerika'nın en büyük şehrinin belediye başkanlığını kazandı. Genç, Müslüman ve eski bir rapçi olan Mamdani, kendisini Bernie Sanders gibi bir sosyalist olarak tanımlıyor. Trump ona komünist dese de, Mamdani iş dünyası liderleri adına konuşuyor ve New York finans dünyasının önde gelen isimleriyle temas kurdu bile.

Mamdani, Fransa'daki sol başta olmak üzere, yeni Trump karşıtı kahraman olarak sunuluyor. Mamdani'nin medya gösterileriyle dolu kampanyası, tıpkı Obama'nın yirmi yıl önce yaptığı gibi, kilit oyuncularını yenileyerek, tıkanmış Demokrat Parti mekanizmasını canlandırabilir.

Mamdani'nin New York Belediye Başkanı olarak politikalarının nasıl olacağını yakında göreceğiz. Bu arada, seçilmesi Trump'ın medya gösterisine bir yanıt niteliğinde.

Günlük gösterileri bir yönetim biçimi haline getirdi: gümrük savaşları, Venezuela açıklarında gemilerin bombalanması, sağlık ve aşı bütçelerinde büyük kesintiler, Amerikan şehirlerinin askeri işgali, Grönland'ın ilhakına ilişkin bildirimler veya nükleer denemelerin yeniden başlatılması... hepsini sıralamanın bir anlamı olmaz.

Dünyanın önde gelen güçlerinden birinin başına böyle bir ismin gelmesi pek çok insanı dehşete düşürüyor. Ve haklı olarak.

Ama karakterin gösterişli, alaycı ve acımasız söylemlerine fazla takılmamak gerekir.

Trump'ın arkasında, dünyanın en güçlü, en sinik ve en saldırgan Amerikan burjuvazisi var. Amerikan burjuvazisi, çıkarlarını dayatmak için her zaman güç kullanmıştır. Ancak, baskın konumu sayesinde, kendisini her zaman demokrasinin garantörü beyaz güvercin olarak göstermeye çalışmıştır. Bu durum, yanılısamları beslemiş ve Trump'ın kararları karşısında birçok kişinin hissettiği şoku açıklamıştır. Ordunun bir şehri işgal ettiğini görmek, Mali'de, Kolombiya'da veya Hindistan'da olduğunda kimseyi şaşırtmaz. Ancak bu, tüm diktatörlerin vaftiz babası olan Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğunda, Trump bir deli olarak kabul edilir!

Ama o deli değil. Büyük sopayı kullanıyor: Amerikan emperyalizminin dünya üzerindeki ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hakimiyetini güçlendirmek, işçilerin sömürsünü daha da kötüleştirmek ve onları boyunduruk altına almak için.

Onun acımasız politikası, kapitalizmin krizinin yaygın savaşlara ve giderek otoriter rejimlere yol açtığı bir dönemde, Amerikan kapitalistlerinin çıkarlarını yansıtır.

Peki Trump nasıl iktidara geldi ve Amerikan işçilerinin bir kesiminin oylarını nasıl kazandı?

Onun gücü Amerikan siyasi sisteminde diktatörlük açısından bir dönüm noktası mı?

Amerikan işçi sınıfını ve diğer ülkelerin işçi sınıfını nasıl etkiliyor?

Bugünkü sunumumuz bu sorulara ayrılmıştır.

ABD'de aşırı sağ iktidarda: Trump'ın yükselişi

Pensilvanya'da yaşayan 40 yaşındaki bir kamyon şoförü, hayatı boyunca Cumhuriyetçi Parti'ye oy vermiş biri, geçen yıl Trump'a oy vermesini şöyle açıklamıştı:

Son zamanlarda, karısının maaşı çocukların okul öncesi eğitim masraflarını karşılamaya yetmediği için işi bırakmak zorunda kaldı. Yıllardır faturaları ödemek için daha uzun saatler çalışmak zorunda kaldı. Ama şimdi evde tek bir gelir var, ne yapabilirler ki? Sonucu şu: Bir şeyler değişmeli. Fiyatlar düşmeli. Önce Amerikan işlerinin gelmesi gerekiyor.

Geçtiğimiz seçim kampanyasında tüm bunlardan bahseden tek kişi Trump'tı.

2016'da, ilk seçildiğinde, buna benzer binlerce tanıklık vardı. Kamyon şoförlüğü, onlarca yıl boyunca makul bir ücret ve belli bir iş güvencesi sağlıyordu; haftada elli veya altmış saat çalışmak. Artık durum böyle değil. Statüdeki bu düşüş, daha kalifiye işçileri de etkiliyor: teknisyenler, mühendisler, yöneticiler ve hatta Amerika Birleşik Devletleri'ndeki 35 milyon küçük işletme sahibinin bir kısmı.

Bu kategoriler, onlarca yıldır Amerikan demokratik sisteminin istikrarının temelini oluşturmuştur. Toplumsal düzene ve siyasi kurumlara saygı, Amerikan toplumuna nüfuz eden sayısız militan ağı tarafından desteklenmektedir. 20.000 belediye 400.000 kilise bulunmaktadır. Demokratik geleneklerin mirası olan çok sayıda yerel dernek, çeşitli siyasi akımları yansıtsa da neredeyse tamamı Amerikan bayrağını taşımaktadır. Bayrağa Bağlılık Yemini, okullarda çocuklar tarafından bazen her gün okunur.

Dolayısıyla MAGA'nın sloganı, Amerika'yı Yeniden Harika Hale Getirin, açıkça ilk olarak kapitalistlere, vatana ve orduya saygı duyan ama artık ne kendilerine ne de geri ödeyip ödeyemeyeceklerini bilmeden 30 yıllık öğrenim borçları altına giren çocuklarına güvenmeyen Cumhuriyetçi seçmenler arasında yankı buldu.

Trump, lüks gayrimenkulde servet edinmiş ve eski bir televizyon sunucusu olarak tanınan bir milyarder olarak geçirdiği kariyerinin ardından siyasete geç girdi. 2015'teki Cumhuriyetçi ön seçimlerini parti yönetiminin isteklerine rağmen kazandı ve kampanyasını kendi servetiyle ve her şeyden önce zengin arkadaşlarının servetiyle finanse etti. Ancak sert söylemleri, güçlü bir mesaj vermek isteyen Cumhuriyetçi seçmenler arasında yankı buldu ve parti liderliğine yükseldi.

Ku Klux Klan günlerinden beri Amerika Birleşik Devletleri'nde her zaman var olan aşırı sağ ağlar arasında, önde gelen şahsiyetler ve zengin destekçilerden oluşan bir çevre tarafından desteklenen militan bir aygıt buldu. Bunlar, yaratılışçılığı, kürtajı yasaklamayı veya halk kütüphanelerini tasfiye etmeyi savunan evanjelik hareketlerdir; üstelik sadece Marksist kitapların değil: 2000'lerde en çok sansüre uğrayan kitap, büyücülük yaptığı gerekçesiyle Harry Potter'dı! Bunlar, milyarder Peter Thiel

veya Steve Bannon ya da Eylül ayında öldürülen Charlie Kirk gibi beyaz üstünlükçüler gibi tüm sosyal refah sistemlerini sona erdirmek isteyen liberteryenlerdir. Burada sıklıkla tasvir edilen imajın aksine, işçi sınıfı arasındaki militan varlıkları marjinal kalmaktadır. Etkileri öncelikle burjuvazi içindeki, yüksek eğitilmiş ve kültürlü kişiler arasındaki destekçilerinden ve onlara geniş bir izleyici kitlesi sağlayan medyadan kaynaklanmaktadır.

Sosyal kriz: Hasta bir toplum

Trump'ın dili, günlük yaşamı kendisi de acımasız olan işçi sınıfının bir kesiminde de yankı buluyor.

Federal asgari ücret saatte 7 dolar. Bir dolar, bir avrodan biraz daha az değerli, yani buradaki asgari ücretten daha az. Bazı eyaletlerde 15 dolara kadar çıkıyor. Dolayısıyla tam zamanlı çalışarak ayda 2.500 veya 3.000 dolar kazanabilirsiniz.

Ancak fiyatlar Amerikan fiyatları. 2020'deki Kovid'den bu yana, buradakinden çok daha fazla arttılar. Büyük şehirlerde, bir dairenin aylık kirası 1.300 doların altında değil. Washington veya Kaliforniya'da ise bunun iki katı.

Genel bir kamu kreş ve anaokulu sistemi yok. Birçok kişi, okulların açıldığı 6 yaşına kadar çocuklarını özel bakıma vermek zorunda kalıyor. İki çocuk için bu, genellikle ayda 2.000 dolardan fazla tutuyor ve son yıllarda %30 artış gösteriyor... ve çalışan kadın sayısı azaldı.

Bir de araba maliyeti var. Neredeyse hiç toplu taşıma yok, bu yüzden işe gidememek için bir arıza veya kaza yeterli oluyor. Bu durum birçok çalışan için uykusuz gecelere neden oluyor. Yeni bir araba tamir etmek veya almak genellikle emeklilik birikimlerinizi kullanmayı gerektiriyor. Ama sonra ölene kadar çalışmak zorundasınız.

Çünkü ulusal bir emeklilik sistemi yok. Boeing veya Ford gibi büyük şirketlerde eskiden şirket emeklilik planları vardı, ancak bunların yerini bir tür tasarruf hesabı aldı. Biriktirdiğiniz parayı biriktirmek için hayatınız boyunca katkıda bulunmanız gerekiyor. Şanslı olsanız bile, birkaç yıl içinde tükeniyor. Bu yüzden çok uzun yaşamamak daha iyi.

Ulusal bir sağlık sigortası sistemi olmadan, kaza veya hastalık felakete dönüşür. Bir doktor randevusu yüzlerce dolara, hastane yatışı ise on binlerce dolara mal olur. Sağlık hizmeti, kapitalistler için büyük bir para kaynağıdır. Tedavi olmak için özel sigorta yaptırmanız gerekir. İyi bir sigortanız varsa, tıbbi masraflar karşılanır. Ancak aylık maliyeti 1.000 hatta 2.000 dolardır. 300 dolara yine de sigortalı olabilirsiniz. Ancak geri ödmeden önce genellikle 1.000 dolar civarında bir muafiyet ödemeniz gerekir. Bu fiyatla doktora gitmekten kurtulursunuz.

Burada evrensel bir sağlık sistemi olarak sunulan Obamacare yasası, bu tür özel sigortayı 2013'ten beri devlet tarafından desteklenen bir oranda zorunlu hale getirdi. Trump ise bu sübvansiyonları azaltmak istiyor. Bu nedenle birçok çalışan, hiçbir geri ödeme almadan her yıl önemli miktarda prim ödüyor.

Sağlık hizmeti ağları, rekabet eden özel şirketlerden oluşan karmaşık bir ağıdır. Bir sigorta poliçesi, karmaşık prosedürlerle bunların yalnızca bir kısmını kapsar. Sigorta şirketleri ise açıkları bulup geri ödemeleri reddetmeleri için avukat ekiplerine ödeme yapar. Nitekim geçen Aralık ayında, Luigi

Mangione en büyük sağlık sigortası şirketinin CEO'sunu öldürdüğünde, neredeyse ulusal bir kahraman haline geldi. Binlerce kişi, geri ödemeleri reddedildikten sonra tüm ailelerinin nasıl borca veya yoksulluğa düştüğünü paylaşarak öfkesini internette dile getirdi.

Resmen, Amerika Birleşik Devletleri'nde neredeyse hiç işsizlik yok. Ancak yetişkin nüfusun yalnızca %63'ünün kayıtlı bir işi var; bu oran Fransa'dakinden %10 daha az. Amerikan nüfusunun büyük bir kesimi, on milyonlarca insan, dışlanmış durumda. Yoksulluk içinde veya düşük ücretli işlerde hayatta kalmaya çalışıyorlar. Neredeyse beş kişiden biri, evrensel sağlık hizmetinin eşdeğeri olan ve asgari bir sağlık sigortası programı olan Medicaid'e bağımlı. Bunun dışında, tek güvenlik ağı kamusal bir sistem... gıda kuponları. Sekiz kişiden biri hayatta kalmak için buna bağımlı. Yaşlılar için ise, 65 yaşında başlayan ve 70 milyon "emeklinin" aldığı asgari yaşlılık aylığına eşdeğer bir maaş var... ve bu kişiler genellikle çalışmaya devam etmek zorunda.

Düzenli maaş ve geliri olan çalışanlar için hayat, sürekli yoksulluğa düşme korkusuyla dolu. Sanki başlarının üzerinde Demokles'in kılıcı sallanıyor. Hiçbir güvenlik ağı yok. Birkaç ödenmemiş faturayla düşebilirler.

Tek koruma, zorluklar durumunda bir birikim yastığı oluşturacak kadar çalışmaktır. Ancak son yıllarda artan fiyatlar nedeniyle hayat, uzun saatler çalışmak için sürekli bir yarışa dönüştü.

Lojistik gibi işe alım yapan sektörlerde birçok pozisyon yarı zamanlı olduğundan, iki veya üç işi aynı anda yürütmek zorundasınız. Amazon'da normalde haftada dört gün, günde 10 saat çalışırsınız. Ancak haftada 50 veya 60 saate ulaşmak için bir veya iki saat daha kalıp bir veya iki gün daha çalışmak da yaygındır. Bu tempoda bitkin düşüp sakatlansanız bile çalışmaya devam edersiniz. Herkesin o paraya ihtiyacı var.

Dolayısıyla, çılgın çalışma saatleriyle, faturaların stresiyle, sosyal ilişkilerin zorluğuyla başa çıkmak için uyuşturucular var: krack ve eroin, son zamanlarda eczanelerde satılan opioidler, ardından fentanil, erkekleri zombiye çeviren ksilazin var. Aşırı doz vakalarının sayısı on yılda üç katına çıktı. Bir milyondan az nüfusu olan Baltimore şehrinde, Fransa'nın tamamında olduğu kadar ölüme neden oluyorlar.

Sonuç olarak, dünyanın en zengin ülkesinde ve barış döneminde bile yaşam beklentisi on yıldır düşüyor. Mississippi gibi bazı eyaletlerde ise Fas veya Bangladeş'in altına düştü.

İşçiler arasında Trump oyu

Dolayısıyla, iki büyük partiden siyasetçilerin karşı karşıya geldiği, hepsinin pudralı ve elit okullardan geldiği seçimlerde, birçok işçi sınıfı seçmenin neden onlardan uzak durduğunu anlamak zor değil.

Kamala Harris, enflasyonun hızla arttığı 2020-2024 yılları arasında Biden'ın başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Ancak 2024 seçim kampanyası boyunca fiyatlar ve ücretler konusunda sessiz kaldı. Trump'ı diktatör, Amerikalıları bölen biri olarak nitelendirdi ve kendisini çeşitlilik ve hoşgörünün adayı olarak sundu. Ona göre, Amerikan ekonomisi gelişiyordu.

Şunu söylemek gerek ki, hızla yükselen emlak fiyatları insanların büyük çoğunluğunu mahvediyor, ancak satın alıp spekülasyon yapabilenlere milyonlar kazandırıyor! Tıpkı 2010'dan beri sekiz kat artan borsa fiyatları gibi. Otuz yıl öncesine göre on beş kat daha fazla milyarder var. Ayrıca, ister varlıklı ailelerden gelsinler, ister sağlık, finans ve BT gibi yüksek maaşlı sektörlerde yöneticilik veya mühendislik işleri yapsınlar, maaşları ayda 10.000 ila 20.000 dolara ulaşan, bundan faydalanan bir alt-orta sınıf insan tabakası da var. Onlar için güneş parlıyor. Harris'in savunduğu bakış açısı buydu. Tüm konuşmaları, dili, tavırları, sosyal sınıfının bakış açısını yansıtıyordu: burjuvaziyi.

Yani Demokratlar işçiler arasında oy kaybetti. Çoğunluk çekimser kaldı - çekimserlik, oy kullanma hakkı olan seçmenlerin %40'ı ile seçimdeki en yüksek orandı. Ancak bazıları da Trump'a oy verdi.

Bunu, zenginlerin gücünü alaycı bir şekilde savunan bir milyarder olduğunu gayet iyi bildikleri halde yaptılar. Amerikalı işçileri, ırkçılık veya muhafazakârlık güdüsüyle onun zaferinden sorumlu tutmakla suçlayan küçümseyici yorumcuları duyuyoruz.

İşçiler arasında ırkçılık kesinlikle mevcut. Peki, 2024'te neden beş Siyahi oyundan neredeyse biri, kısa bir süre önce Siyah Amerikalıların şehirlerini ve Afrika ülkelerini " bok çukurları " olarak nitelendiren Trump'a gitti ?

Latin göçmenlerin "hayvan" olduğunu, "terörist genleri " taşıdığını açıkladığı bir kampanyadan sonra neden Latin Amerikalıların yarısının oylarını aldı ?

Trump'ın oyunu yalnızca ırkçılık, din veya muhafazakar değerler meselesi olarak görmek önemli bir noktayı gözden geçiriyor. Trump, enflasyonu kınayan ve istihdamdan bahseden tek kişi olduğu için işçi sınıfının oylarını kazandı.

Kapitalistler bu topluma egemen olduğu ve işçiler kendi güçlerine inanmadığı sürece, nasıl umutsuzca bir kurtarıcı aramasınlar? Latinler ve Siyahlar da dahil olmak üzere, dünyayı saran kaostan korunmaları gerektiği fikrindeki milliyetçilikten nasıl etkilenmezler? Zaten işsiz doğaları göz önüne alındığında, yeni göçmenlerin gelişinden nasıl endişe duymasınlar?

Bu fikirlere ancak, işçi sınıfının ihtiyaçlarını kapitalistlerin gücüne karşı koyarak, işleri ve herkes için bir geleceği savunan etkili bir işçi partisi etkili bir şekilde karşı koyabilirdi. Ancak Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle bir parti hiçbir zaman var olmadı. Trump'a, Demokratlara veya Amerikan soluna karşı mücadele ettiğini iddia eden örgütler ise tam tersidir.

Günümüzün iki önemli Trump karşıtı figürü, Illinois'li Demokrat valiler Pritzker ve Kaliforniyalı Newsom. Biri lüks bir otel grubunun milyarder varisi, diğeri ise yerel üst sınıftan milyoner ve bir finans fonunun varisiyle evli.

New York'un yeni belediye başkanı Zohran Mamdani farklı bir yaklaşım benimsiyor. Kampanyası, Demokratlar için alışılmadık temalar olan kira dondurmalarına, ücretsiz otobüslere ve halka açık marketlere odaklandı. Bunlar, zorluk çeken milyonlarca New Yorkluda açıkça yankı buldu... ve onu tehlikeli bir radikal olarak nitelendiren rakiplerinin, politikacıların ve milyarderlerin öfkesini üzerine çekti! Oysa örneğin Paris'te olduğu gibi, New York'un mevcut fahiş kira fiyatlarında kiralari

dondurmak, hatta maksimum bir miktar bile uygulamamak, gayrimenkul geliştiricileri için çok az tehdit oluşturuyor. Mamdani tarafından işe alınan ekonomi danışmanları, Wall Street'in önde gelen iş insanları. Fiyatların fırladığı ve eşitsizliklerin gözle görülür bir şekilde arttığı bir şehirde, Mamdani'nin öfkeyi zararsız bir yöne kanalize ettiğini gayet iyi anlıyorlar.

Siyasi eğilimi, Demokrat Parti'nin bir kolu olan Bernie Sanders'a benziyor. Amerikan istihdamı adına korumacı gümrük vergilerini destekliyor.

Başlıca işçi örgütleri sendikalardır. İki hafta önce Stellantis otomotiv grubu, Kanada'da bir fabrika açma planlarından vazgeçtiğini ve 3.000 kişiyi istihdam eden iş gücünü Amerika Birleşik Devletleri'ne taşıdığını duyurdu. Birleşik Otomotiv İşçileri Sendikası (UAW) bunu bir zafer olarak selamladı. Uzun süredir aynı sendikanın üyesi olan Kanadalı ve Amerikalı işçilerin artık iş için mücadele etmesi bekleniyor. UAW ayrıca gümrük vergilerini destekliyor ve onlarca yıldır Amerikalı işverenler ile işçilerin ortak çıkarları olduğunu savunuyor.

Milliyetçilik ve bölünmeler yalnızca kapitalistlerin açıkça savunucuları tarafından değil, aynı zamanda işçi dostu olduklarını iddia edenler tarafından da körükleniyor.

Trump oyu, işçi sınıfı arasında giderek güçlenerek ırkçı ve yabancı düşmanı fikirleri pekiştiriyor. Bu durum, tam da böyle bir birliğe ihtiyaç duyulan, gerilimlerin arttığı bir dönemde, işçilerin ortak çıkarlarını savunmak için örgütlenmesini zorlaştırıyor.

Trump burjuvaziye siyasi bir çözüm sunuyor

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki toplumsal felaket, kapitalizmin 1970'lerde krize girmesinden bu yana yoğunlaşan işçi sınıfına yönelik saldırının bir sonucudur. Tıpkı burada olduğu gibi, düşen kârlarla karşı karşıya kalan kapitalistler ve hükümetleri, işten çıkarma dalgaları, artan iş yükü ve sosyal gerilemelerle karşılık verdi. Yoksulluktaki artış, rekor seviyelere ulaşan kârlardaki toparlanmayla birlikte gerçekleşti.

Ancak hükümetler işçi sınıfına, yani kendi seçmenlerine saldırmaktan başka bir şey yapmadığında, iktidardaki partiler güvenilirliklerini yitirir. Kapitalistlerin diktatörlüğünü demokratik seçimlerin arkasına gizleyen dönüşümlü sistem çöker. Bu durum hem Amerika Birleşik Devletleri'nde hem de Avrupa'da geçerlidir. Her yerde aşırı sağ oy kazanıyor ve siyasi krizler yaşanıyor. Bu, burjuvazi için ciddi bir sorundur.

Trump, burjuva demokrasisinin bu krizine özgün bir çözüm sunuyor: Profesyonel politikacıların yerini doğrudan milyarder bir kapitalist alıyor. Trump, hem değişimin imajını hem de sosyal sınıfına sayısız bağla bağlı bir patronun gerçekliğini temsil ediyor.

2016 yılında bazı Cumhuriyetçi liderler, başlangıçta kendisine karşı çıktılar çünkü onun onların ayağına bastığını düşünüyorlardı, ancak çok kısa bir süre sonra parti aygıtı, on binlerce iktidar mevkiinden, ileri gelenlerden ve yoksul karşıtı küçük burjuvaziden oluşan ağlar onun kucağına düştü.

Bazı siyasi liderler, bu bencil soytarının Amerikan burjuvazisinin kolektif ihtiyaçlarına yeterince bağlı olmadığından kuşkusuz endişe duyuyorlardı. İlk döneminde, devlet içinde bir miktar direnişle karşılaşmıştı. Ancak daha sonra, tamamen sorumlu olduğunu kanıtlamıştı.

Elbette bunu aile çıkarları için kullanıyor, kamu ihaleleri veya kripto paraları aracılığıyla, ama böyle bir ortamda bir kapitalistin iş yapmasını kim eleştirebilir ki?

Sistem karşıtı imajını güçlendirmeye de özen gösterdi. Ocak 2021'de Joe Biden'a yenilmesinin ardından, destekçilerini sonuçlara itiraz etmeye çağırdı ve bazı protestocular Washington'daki Kongre binası olan Kongre Binası'na saldırdı. Kurumsal kurallara bu kadar açık bir şekilde saygısızlık edilmesi, birçok siyasetçi ve gazetecinin öfkesine yol açtı. Bu protestoculardan 1.500'ü suçlu bulundu ve toplamda yüzlerce yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Ama Trump öyle değil. Gerçekten de onlarca suçlamayla yargılandı ve iki yıl boyunca kovuşturuldu, ancak nihayetinde hakimler rakiplerinin davalarını tek tek reddetti. Bu tür kararlar tesadüfen verilmez: yönetimin üst kademelerinin, iş çevreleriyle bağlantılı kolektif bir tercihidir... meşhur "yargı bağımsızlığı"!

Trump bu nedenle 2024'te tekrar aday oldu; ancak bu kez, aralarında Musk, Zuckerberg ve diğerleri gibi daha önce Demokrat yanlısı olarak kabul edilen Silikon Vadisi milyarderlerinin de bulunduğu kapitalist çevrelerden geniş destek gördü. Trump ve Harris, her biri yaklaşık aynı miktarda, yani 10 milyar dolara yakın kampanya fonu aldı.

Dolayısıyla Trump'ın yeniden seçilmesi ve neredeyse bir yıldır uyguladığı program ne bir sürpriz ne de kişisel bir güç gösterisidir. Bu, burjuvazinin ilan edip onayladığı bir politikadır.

Amerikan emperyalizmi saldırıda

Trump, uzun bir Amerikan emperyalizm geleneğinin parçasıdır. 1900 civarında Amerika Birleşik Devletleri başkanı olan ve Amerika kıtası ile Pasifik Okyanusu üzerinde saldırgan bir egemenlik politikasının mimarı olan Theodore Roosevelt, bir Afrika atasözüne atıfta bulunarak şöyle demişti: "*Yumuşak konuş, büyük bir sopa taşı, çok ileri gidersin* ." Kendisine Nobel Barış Ödülü verilmiştir.

Trump tavsiyenin sadece ikinci yarısını hatırladı, ama önemli olan kısım da bu: büyük sopa.

20. yüzyıl boyunca Amerikan emperyalizmi, genişlemek ve rakiplerini ikincil güçler konumuna düşürmek için bu gücü kullandı. Ancak bugün kriz, onu daha saldırgan ve acımasız olmaya zorluyor.

Amerikan hakimiyetinin güçlenmesi

ABD'nin 1 trilyon dolarlık askeri bütçesi, Çin, Japonya, Hindistan, Rusya, Almanya, Fransa, Büyük Britanya ve İtalya'nın toplam bütçelerinden daha fazladır. ABD'nin yurt dışında 750 askeri üssü bulunmaktadır. Hemen hemen her ülkenin askeri karargahları ve rejimleri içinde bir temas ve bağlantı ağı bulunmaktadır. Örneğin, Orta Doğu'da İsrail ile bağlar iyi bilinmektedir, ancak hemen hemen tüm komşu ülkelerde üst düzey subaylar ABD askeri akademilerinde eğitim görmektedir: Bu durum

Türkiye, Mısır, Ürdün, Irak, bazı Suriye milisleri ve elbette Körfez ülkeleri, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar'da geçerlidir. Afrika'da, Fransız birliklerini sınır dışı eden ve kendisini anti-emperyalizmin savunucusu ve Rusya'nın ortağı olarak gösteren Yüzbaşı İbrahim Traoré komutasındaki Burkina Faso bile, son zamanlarda daha gizlice de olsa eğitim için ABD'ye subaylar göndermiştir.

Amerikan emperyalizmi kesinlikle mutlak güce sahip değil. Halkın direnişiyile sık sık karşılaşılıyor. Vietnam'daki ve daha yakın zamanda Irak ve Afganistan'daki askeri müdahaleleri başarısızlıkla sonuçlandı. Ancak gücü, her yerde yerel liderler, üst düzey yetkililer, subaylar ve iş insanları arasında müttefik bulmasında yatıyor. Bu, ezici ekonomik ve askeri hakimiyetinden kaynaklanıyor. Dünyanın tüm sömürücüleri, zenginler ve onlara hizmet etmek isteyenler, tıpkı güneşe bakan ayçiçekleri gibi Amerika Birleşik Devletleri'ne bakıyor. Paralarını oraya yatırıyor, orada ilişkiler geliştiriyor ve tıpkı Barack Obama'nın babası veya Elon Musk gibi çocuklarını orada eğitime gönderiyorlar.

Kapitalist güçler arasındaki rekabet ne kadar yoğunlaşırsa, Amerikan hegemonyası da o kadar güçleniyor. Amerikan sermayesi, özellikle bilişim teknolojileri alanında olmak üzere, kapitalist ekonominin en kârlı sektörlerinin tamamına hakim durumda. Nvidia, Apple, Google, Amazon ve Oracle gibi şirketler şu anda borsada rekor kazançlar elde ediyor. Dünyanın en değerli on şirketinden sekizi Amerikan.

Bu trend sektörlerin ötesinde, Amerikan gücü öncelikle sanayiye dayanmaktadır: ileri teknoloji sektörleri, havacılık ve uzay, savunma, elektronik sistemler, ilaç, ayrıca otomobil ve çelik üretimi. Fransa'da olduğu gibi, son yıllarda endüstriyel iş sayısı azaldı; ancak üretim yüksek kaldı. Örneğin, genellikle sanayisizleşmenin bir sembolü olarak sunulan çelik endüstrisinde, birçok yüksek fırın kapanarak sanayi bölgelerini harap etti. Ancak bunların yerini, ülke genelinde çok daha az iş gücüyle aynı miktarda üretim yapan küçük çelik fabrikaları aldı. Trump'ın Çin çeliğine karşı nutuklarına rağmen, Amerika Birleşik Devletleri hala çeliğinin dörtte üçünü üretiyor ve yüksek katma değerli özel çeliklerin önemli bir ihracatçısı. Ayrıca, mısır gibi tarımsal emtiaların yanı sıra petrol ve gazın da dünyanın önde gelen üreticisidir.

Bu ekonomik güç, Amerikan burjuvazisine finans sektörü üzerinde ezici bir hakimiyet sağlamıştır. Dolar, uluslararası parasal işlemlerin %90'ının para birimidir ve bu, Amerikan finans sermayesine büyük fayda sağlar. Dünyanın en büyük 20 bankası ve yatırım fonundan 15'ine sahiptir. Sadece en büyük ikisi olan BlackRock ve Vanguard, 20 trilyon dolarlık sermayeyi kontrol etmektedir; bu, tüm Avrupa Birliği'nin yıllık GSYİH'sine eşittir. Amerikan burjuvazisi böylece dünya genelindeki işçilerin sömürülmesinden elde edilen kârlardan pay almaktadır.

Rakip güçler arasındaki savaş yoğunlaşıyor

Ancak bu baskın konumun sürekli olarak yeniden teyit edilmesi gerekiyor. 1926'da Troçki, Birinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'nın yıkımından sonra Amerika Birleşik Devletleri'nin işgal ettiği yeri tartıştı. Amerikan sanayisinde o dönemde yaşanan olağanüstü gelişmenin kaçınılmaz olarak tüm dünyayı etkileyecek bir krize yol açacağını öngörmüştü. Ancak şunları da ekledi: "*Kriz zamanlarında, Amerika Birleşik Devletleri'nin hegemonyası büyüme dönemlerine göre daha eksiksiz, daha açık, daha acımasızca hissedilecektir. Amerika Birleşik Devletleri zorluklarını*

ve sıkıntılarını öncelikle Avrupa'nın pahasına çözecektir; bunun Asya'da, Kanada'da, Güney Amerika'da, Avustralya'da veya hatta Avrupa'nın kendisinde nerede gerçekleştiğinin pek önemi yoktur; 'barışçıl' yollarla mı yoksa askeri yollarla mı gerçekleştiğinin pek önemi yoktur. (...)". Başka bir deyişle, rakiplerine sopa sallayarak veya sopayla vurarak.

Günümüzde pazar ve hammadde rekabeti giderek daha da kızışıyor. 1926'da olduğu gibi, onları en saldırgan olmaya zorlayan şey de ABD'nin hakimiyeti. Bu çelişkili görünse de, Lenin ve Rosa Luxemburg'un da belirttiği gibi, son yüzyıldaki emperyalizmin özü budur.

Kârlar rekor kırarken nasıl krizden bahsedebileceğimizi merak eden çok insan var. Oysa kriz tam da budur: Çıkış yolu bulamayan kârlar, kendi aşırılıklarında boğulan bir sistem ve nüfus yoksulluğa sürüklenirken oluyor. Bu çelişki en çok Amerika Birleşik Devletleri'nde belirginleşiyor. Yeni yatırımlar için muazzam bir baskı yaratıyor.

Bunun bir sonucu, finansın aşırı gelişmesi ve ekonominin istikrarsızlığıdır. 2008'de Amerika Birleşik Devletleri'nde başlayan mali kriz, diğer ülkelerden daha ağır bir darbe aldı. Bankalar kurtarılırken, milyonlarca aile kredilerini ödeyemediği için sokağa atıldı. O dönemde terk edilen evler bugün hala Amerikan şehirlerinde çürümeye devam ediyor.

Ancak kumarhane artık çok daha büyük. On beş yıl önce, borsadaki en değerli şirket, 400 milyar dolar değerindeki yüzlerce petrol platformu, rafineri ve dağıtım ağıyla desteklenen petrol devi ExxonMobil'di. Bu yıl, ExxonMobil altyapısının neredeyse dörtte birine sahip olan Nvidia'nın değeri 5 trilyon dolar. Finansal spekülasyon her an patlama tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Yani Amerikan sermayesinin yeni pazarlar fethetmesi gerekiyor. Bir köpek sürüsünde yeterli et varsa, köpekler bir arada yaşayabilir. Ancak et kıt olduğunda, büyük köpek küçükleri yer. Küçük köpekler ise Avrupalı kapitalistlerdir.

Afrika'daki Çad gibi eskiden Fransa'nın egemenliğindeki ülkeler, Amerikan etkisi altına giriyor. Amerika Birleşik Devletleri, Doğu Avrupa ve Orta Asya genelinde askeri üsler kurarak eski Sovyet blokunu kemiriyor. Putin'i Ukrayna'yı işgal etmeye iten de bu sürekli Amerikan baskısıydı. O zamandan beri Ukrayna, toprakları ve kâr getiren her şeyi satın alan Amerikan sermayesinin adeta bir sömürgesi haline geldi.

Ancak bu savaş aynı zamanda Avrupa'yı zayıflatmayı da hedefliyor. Rus gazının kesilmesiyle, Avrupalı kapitalistler Amerikan gazını çok daha yüksek bir fiyata satın almak zorunda kalıyor. Gaza bağımlı olan Avrupa kimya endüstrisi, Amerikalı rakiplerine karşı güç kaybediyor. Resmen Rusya'ya karşı müttefik olan Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa ülkeleri, yıllardır perde arkasında şiddetli bir savaş yürütüyor.

Gördüğümüz gibi, ticaret savaşı Trump'ın gümrük vergileriyle başlamadı! Biden döneminde Amerikan hükümeti, Amerikan sanayisi için büyük bir sübvansiyon programı başlattı. Bu arada, 27 rakip devlete bölünmüş olan Avrupa ise güçsüz durumda.

Örneğin, stratejik yarı iletken sektöründe, Covid krizi, her yerde bulunan bu çiplerin (arabalarda, elektrikli aletlerde, sensörlerde) neredeyse tamamının Tayvan'da, TSMC şirketinin dev fabrikalarında üretildiğini ortaya çıkardı. Süveyş Kanalı'nda mahsur kalan bir gemi tüm sektörü durma noktasına getirdi. Bu nedenle, 2022'de her ülke kendi sınırları içinde bir fabrika inşa etmek için çek yazdı. Gerçekten de 40 milyar dolarlık bir Avrupa planı vardı, ancak her şeyden önce ayrı planlar vardı: 20 milyar dolarlık bir Alman planı ve 5 milyar dolarlık bir Fransız planı. Bu arada Biden, 250 milyar dolarlık sübvansiyon içeren Çip Yasası'nı geçirdi. Kimin kazandığını tahmin edin.

Zaten ABD'nin vasalı olan Avrupa devletleri marjinal bir role itiliyor.

Avrupalı patronlar bu rekabetten yakınıyorlar... ağızları dolu dolu, çünkü her zamankinden daha fazla kâr ediyorlar, ama yine de işçilerden daha fazla fedakarlık talep ediyorlar. Bu şantajı reddetmeliyiz; onların ticaret savaşı bizim savaşımız değil!

Çin ile yüzleşme

Amerikan burjuvazisinin temel kaygısı Çin'dir. Çin burjuvazisi, Batılı grupların taşeronu olarak gelişmiştir, ancak emperyalizmden bağımsızlığını kazanan Maoist devrimden doğan bir devletin himayesi altında.

Sürekli propagandasının aksine, rakip bir emperyalizme dönüşmedi. Hem ekonomik hem de askeri uluslararası rekabetlerde Amerikan burjuvazisiyle aynı ligde yer almıyor. Sadece bir denizaşırı askeri üssü var. Güney Çin Denizi'nde devriye gezenler, Kaliforniya açıklarında Çin gemileri değil, Amerikan gemileridir.

Buna karşılık, Çin devleti geniş iç pazarını koruyacak kadar güçlü. Çin otomotiv pazarı artık Kuzey Amerika ve Avrupa'nın toplam pazarını geride bırakmış durumda. Aynı durum elektrik üretimi, otoyol inşaatı, yüksek hızlı tren ve uçak üretimi için de geçerli. Batılı şirketlerin hüküm sürdüğü çoğu yoksul ülkenin aksine, bu pazarlar onlardan kaçıyor ve Çin devlet işletmelerinin kontrolü altında kalıyor. Krizin derinleştiği bir dönemde, bu durum emperyalizm için kabul edilemez. Tıpkı 19. yüzyılda Afyon Savaşları sırasında yaptığı gibi, Çin devletinin direncini kırmak zorunda.

Saldırgan olan Çin değil, emperyalizmdir.

Ancak Çin devleti bunu biliyor ve geçmişteki eski Çin imparatorluğundan çok daha büyük kaynaklarla buna hazırlanıyor. Kapitalizmin çöküşü, son 30 yıldır birçok kârsız sanayi sektörünün Batılı şirketler tarafından terk edilmesine ve Çin firmalarının bu sektörleri ele geçirmesine yol açtı: madencilikte, özellikle nadir metallerin işlenmesinde ve altyapı inşaatında. Hatta piller, elektrikli araçlar ve yapay zeka gibi bazı ileri teknoloji sektörlerinde onlarla rekabet etmeyi bile başardılar. Çin'in direnecek gücü var.

Yani, Trump'tan çok önce Biden, Çin'den gelen elektrikli otomobillere %100 gümrük vergisi koymuştu. Trump'ın gümrük vergilerine isyan eden Avrupa Birliği de, Çin karşıtı %35 gümrük vergisi koymuştu. Herkes başkaları için liberalizmi savunuyor ve kendi kapitalistlerini koruyor!

Ancak küreselleşmiş ve bütünleşmiş bir dünya ekonomisinde devletler arasına giderek daha yüksek bariyerler dikmek, omletin içindeki yumurtaları ayırmaya çalışmak gibi bir şey.

Birçok Amerikalı kapitalist kârını Çin'de elde ediyor. Apple akıllı telefonlarını orada üretiyor ve büyük bir pazar. Savaş mı istiyor? Elbette hayır. Ancak rakipleri Huawei ve ZTE'ye karşı yaptırım talep etti ve aldı. Yaptırımlar da savaşa yol açıyor.

Tamamen çelişkili... tıpkı bir asır önce olduğu gibi. II. Dünya Savaşı'ndan hemen önce, Alman ordusunun kamyonları büyük ölçüde Amerikan şirketleri tarafından üretiliyordu: Ford ve General Motors'un bir yan kuruluşu olan Opel... ayrıca, kamyonlara ateş edecek Amerikan tanklarını da onlar üretiyordu!

Çarklar dönüyor. Kontrol kimsede değil. Amerikan emperyalizminin çıkarları, en azından Obama'nın 2010'ların başından beri hazırladığı Çin'e karşı bir savaşa doğru ilerliyor.

Kesin olan bir şey var: Savaşa doğru yürüyüş, ticari, diplomatik ve askeri ilişkilerde köklü bir değişime yol açıyor. Diplomatik dil artık bir seçenek değil. Sürünün en güçlüsünün kim olduğunu göstermenin zamanı geldi.

Korumacılığın yükselişi: Burjuvazinin hizmetindeki bir silah

Trump'ın önerdiği tam olarak bu. Tüm kariyerini emlak sektöründe bir avcı olarak geçirdi, sinsi taktikler kullandı ve diplomatik dilden yoksun kaldı, bu yüzden içgüdüleriyle hareket ediyor.

Senaryo neredeyse her zaman aynıdır: Mümkün olduğunca çok sahnelemeyle dönüşümlü saldırgan duygular ardından geriçekilmeler dosların zarar görmesini, bazı düşmanların ise korunmasını sağlamak.

Bunu Kanada, Grönland ve Panama'ya yönelik işgal tehditlerinde gördük. Önce %50, sonra %100 olarak açıklanan ve ardından ortalama %25'e kadar önemli ölçüde düşürülen gümrük vergilerinde. Diplomatik zikzaklarda. Zelensky'nin önce reddedip sonra kucakladığı, maden şantajının Ukrayna'daki savaşın risklerini ortaya koyduğu bir ortamda. Putin ve Şi Cinqing arasında bir aşk-nefret ilişkisi. Ve hatta Netanyahu ile bile, başlangıçta Trump tarafından %100 desteklendikten sonra, sadece ismen bir barış anlaşması olsa bile, Gazze'de bir anlaşma imzalamaya zorlanan Netanyahu ile.

Bu sürekli zikzaklar, derinlemesine bütünleşmiş bir ekonomide yürütülen bir ticaret savaşının gerçek çelişkilerini yansıtıyor. Ancak nihayetinde Trump'ın politikaları korumacılığın genel bir yükselişine yol açıyor. Bu, geri dönüşü olmayan bir adımdır. En güçlü ülkenin lideri önemli gümrük vergileri uygulamaya karar verdiğinde, herkese oyunun yeni kurallarını dayatmış oluyor.

Gümrük vergileri, kapitalizmin savunucuları olan ekonomistler arasında büyük bir tepkiye yol açtı ve bu durum Trump'ın "sistem karşıtı" imajını sürdürmesine yardımcı oldu.

Ve bu tarifelerin bazı kapitalistler için ciddi sorunlara yol açtığını da söylemek gerek. Limanlardaki mal sevkiyatları haftalarca durduruldu. Amerikan otomotiv endüstrisi, şu anda %50 gümrük vergisine

tabi olan çeliğinin bir kısmını ithal ediyor. Üretim hatları Kanada ve Meksika ile o kadar entegre ki, bir Ford veya General Motors otomobilinin montajı için bu sınırları sekiz kez geçmek gerekiyor.

Ancak otomotiv patronları hiçbir zaman felaket tellallığı yapmadılar.

Ford örneği çok açıklayıcı. Sadece birkaç hafta önce, şirketin CEO'su gümrük vergilerinin Ford'a 2 milyar dolara mal olduğundan ve şirketin rekabet gücünü azalttığından şikayet etmişti. Ancak "*Trump yönetimiyle yaptığı olumlu görüşmelerin*" ardından kendine güvendiğini de sözlerine ekledi. İki ay sonra, Ford'un faturası yarı yarıya indirilmişti.

Aslında, Trump'ın gümrük vergilerine, Amerikalı kapitalistler için müzakere edilip özel olarak hazırlanmış yüzlerce sayfalık muafiyetler eşlik ediyor. Ford ve General Motors, Meksika ve Kanada ile çoğu otomobil parçasını serbestçe dolaşıma sokmaya devam ederken, Japon ve Avrupalı rakipleri daha fazla ödemek zorunda. Sadece dezavantajlı değiller, hatta tekel konumlarını yeniden kazanabilirler... ve şimdiden fiyatlarını artırıyorlar. Yeni bir otomobilin ortalama fiyatı ilk kez 50.000 doları aştı. Sonuç olarak, gümrük vergilerine rağmen Ford'un kârı bu yıl arttı.

Trump'ın zenginlere yönelik devasa vergi indirimini de hesaba kattığımızda, politikasının otomotiv sektöründekiler de dahil olmak üzere tüm Amerikalı patronlar için mükemmel bir şekilde uygun olduğu ortaya çıkıyor.

Yani burjuvazi Trump'tan memnun. Ancak seslerini yalnızca bir kez, ilk gümrük vergilerinin açıklanmasından bir hafta sonra, 9 Nisan'da, çok daha yüksek gümrük vergileri uygulanmaya başlandığında yükselttiler. ABD Hazine tahvillerinin, yani devlet borç senetlerinin değeri anında düştü. Başka bir deyişle, büyük finans fonlarının yöneticileri memnun değildi. Trump hemen geri adım attı.

Diktatör Trump'ı konu alan sinemanın arkasında dizginler her zaman kapitalistlerin elindedir.

Bu tarifeler aynı zamanda belirli stratejik üretim alanlarını başka yerlere taşımaya da amaçlıyor. Covid döneminde abluka sadece yarı iletkenleri etkilemedi... kağıt maskeler bile ortadan kayboldu! Savaş yaklaşırken, gemi yapımı, metal işleme ve diğer birçok sektörün yeniden canlandırılması gerekiyor. Devlet tarafından korunan Amerikalı kapitalistler, orada bir kez daha muazzam kârlar elde edecek.

Peki tüm bunların bedelini kim ödeyecek? İşçiler.

Kapitalist ekonomi dünya genelinde derin bir şekilde entegre olmuş durumda ve Trump'ın küreselleşme karşıtı söylemi bunu gerçekleştirmeye yetmiyor. Birçok ithal ürün için gümrük vergileri ek bir vergi işlevi görecek. Amerika Birleşik Devletleri'nde enflasyon şimdiden yeniden yükselmeye başladı.

Otoriterliğe doğru bir adım

Dolayısıyla, ABD halkı için olduğu gibi dünyanın geri kalanı için de gelecek olan şey kan ve gözyaşındır.

Çin ile gelecekte bir savaş ne anlama gelir? Çatışmalar ne kadar yaygın olur? Savaşan taraflar kim olur? Bilmiyoruz. Ancak kesin olan bir şey var: Savaş ışığında tüm toplumun yeniden örgütlenmesi gerekecek.

ABD'de bu durum daha yüksek fiyatlar, daha düşük ücretler, daha uzun çalışma saatleri anlamına gelecek; oysa hayat zaten bugün bile sürekli bir mücadele.

Amerikan işçi sınıfı yeni bir emperyalist egemenlik savaşından yana değil; Trump barış yapacağını iddia ederek oy bile aldı.

Dolayısıyla, Amerikan burjuvazisi için dış savaş başlatmak öncelikle iç savaşı gerektirir. Ulusal birlik sağlanmalıdır. Başlıca zorluk ise Amerikan devletinin kendi içindeki birlik eksikliğidir.

Devletin kurumları 18. yüzyıla kadar uzanmaktadır ve Fransız devletinin kurumlarından çok daha merkeziyetsizdir. İşlevlerinin çoğu, belediye, ilçe ve 50 eyalet düzeyindeki seçilmiş veya atanmış yetkililer tarafından yönetilir; bu, farklı düzeylerdeki yargıçların sıklıkla birbirleriyle çatışma içinde bulunduğu karmaşık ve katmanlı bir sistemdir. Bu durum, yürütme organının verimliliğini yavaşlatır.

Örneğin, her yıl sonbaharda yapılan hükümet bütçe oylaması, şu anda devam eden gibi bir hükümet kapanması riskiyle bir krizi tetikliyor. İki parti arasında bir anlaşma sağlanamaması nedeniyle, federal çalışanlara 1 Ekim'den beri ödeme yapılmıyor. Bu, ABD'nin dünyanın önde gelen nükleer enerji üreticisi olması göz önüne alındığında nükleer enerji müfettişlerini ve günde 45.000 uçuşun gerçekleştiği bir ülkedeki hava trafik kontrolörlerini de kapsıyor. Birçok büyük uluslararası havalimanında, hayır kurumları tarafından kurulan gıda bankaları şu anda onları beslemek için işletiliyor. Gıda kuponu alan 42 milyon kişiye ise haftalardır hiçbir şey verilmiyor.

Burjuvazi, en yoksulların kaderini umursamaz. Ancak, genel bir savaşa doğru ilerlemek için halkı dizginleme zamanı geldiğinde, etkili bir devlete ihtiyaç duyar.

Amerikan burjuvazisi ne zaman büyük bir krizle karşılaşsa, yürütme gücünü merkezileştirerek yanıt vermiştir. 1861 İç Savaşı sırasında hükümet, kararlarını hem Kuzey hem de Güney eyaletlerine dayatmak için askeri bir rejim kurmuştur. Federal kurumlar çok daha sonra kurulmuştur: FBI 1908'de, Federal Rezerv 1913'te ve CIA 1947'de.

Her seferinde, anayasayla korunması gereken eyaletlerin yetkilerine tecavüz ediliyordu... ama günün gerekleri karşısında iktidar çevreleri harekete geçiyordu.

Devlet aygıtı içindeki saldırı

Trump bu geleneği yeniden canlandırıyor. Burjuvaziye önerdiği çözüm, yürütme gücünü güçlendirmek. Bunu, belirli kurumsal kuralları açıkça ihlal eden bir dizi önlemlerle, kendi yöntemiyle yapıyor.

Elon Musk'ı tüm devlet dairelerinin kontrolünü ele geçirmesi ve ajanlarını hizmetleri yeniden düzenlemeleri ve işten çıkarılacak memurların listelerini hazırlamaları için görevlendirdi. Birkaç ay içinde 200.000 kişinin işten çıkarıldığı bildirildi; bu, önceki yönetimlerden daha sert bir rakam.

Örneğin, Demokrat Clinton döneminde 350.000 kişi işten çıkarılmıştı, ancak bu sekiz yılı aşkın bir süreyi kapsıyordu ve o zamandan beri sayılar daha düşük.

Musk o zamandan beri görevden alındı, ancak bu olay Trump'ın yönteminin tonunu belirledi: Kongre'den oy almadan kararnameyle yönetmek, başkanlık gücünün geleneksel sınırlarını çiğnemek.

Burjuvazinin çıkarına olan kararnamelerin çoğu sorunsuz geçti: memur işten çıkarmaları, gümrük tarifeleri, iş kanunlarının ve çevre standartlarının serbestleştirilmesi. Yargıçlar kararnamelerin üçte birini engelledi, ancak mali durumlarını etkilemeyen konularda: azınlık haklarına saldırılar, doğuştan vatandaşlık...

Trump, hükümet birimlerinden ve ordudan onlarca üst düzey yetkiliyi görevden aldı. Bu kişiler genellikle bir başkandan diğerine görevlerinde kalıyorlar: ya eski bir FBI direktörü gibi kendisine şahsen saldırdıkları için ya da Demokrat yanlısı, özellikle de siyahi ve kadın oldukları bilindiği için. Yerlerine, köklü politikacılar ve hırslı genç gericilerden oluşan bir karışım olan teğmenlerini atadı.

Yeni Hazine Bakanı Scott Bessent, Amerikan siyasi ve finans elitinin saf bir ürünüdür; Yale Üniversitesi'nde eğitim almış ve daha sonra George Soros'un yatırım fonunun başkanı olmuştur. Gerçek bir kapitalist gibi, uzun süre her iki partiye de, ama çoğunlukla Demokratlara katkıda bulunmuştur... ta ki Trump iktidara gelene kadar.

Başkan Yardımcısı JD Vance, mütevazı geçmişiyle dikkat çekiyor. Ancak o da Yale Üniversitesi'nde eğitim gördü ve beyaz ırk üstünlükçüsü milyarder Peter Thiel'in yatırım fonuyla yaptığı finansal spekülasyonlar sayesinde milyoner oldu.

Trump, Adalet Bakanlığı'na, Kongre Binası ayaklanması sırasında kendisini savunan ve şu anda o dönemde kendisini yargılayan tüm savcılarının başında bulunan sadık bir Trump destekçisi olan Pam Bondi'yi atadı. Bondi, onlarca savcıyı görevden aldı.

Devletin çekirdeği olan ordu ve istihbarat servisleri, Musk'ın nüfuz etmediği tek sektörlerdi. Trump tarafından organize edilen birkaç ayrılık dışında, bu sektörler büyük ölçüde değişmeden kaldı ve bütçesi 150 milyar dolar artan ordu, en büyük kazanan oldu.

Trump, yakın zamanda 800 üst düzey yetkiliyi toplayarak, Amerikan şehirlerine iç düşmanlara karşı iç savaş başlatmak üzere konuşlandırılmaya hazırlandıklarını bildirdi. Daha önce, ordunun bir kolu olan Ulusal Muhafızları, ilgili eyalet valilerinin isteklerine rağmen, Demokrat eğilimli birkaç şehri işgal etmek üzere göndermek için olağanüstü hâl yasaları çıkardı. Geçmişte bu tür eylemler, özellikle kentsel ayaklanmalar sırasında, valilerin isteği üzerine gerçekleşti. Bu, hem halkı hem de direnmeye meyilli olabilecek yerel yetkilileri sindirmeyi amaçlıyor. Washington ve San Francisco'nun Demokrat belediye başkanları, göçmen avını bizzat organize edeceklerini açıklayarak hızla iyi bir örnek oluşturdular.

Tüm bu önlemler, üst düzey devlet yetkililerine yönelik kaba tweetler ve hakaretlerle birlikte aylardır ve medyayı dolduruyor. Gazeteciler ve anayasa hukuku uzmanları, diktatörlükten yakınlıkla isyan ediyor. Ancak önemli olan, devletin kendi içinde bunun büyük ölçüde fark edilmemesi.

Cumhuriyetçi veya Demokrat olsun, üst düzey yetkililer ve yöneticiler, hakimler ve memurlar bunu kabul ediyor ve uyuyor. Elbette, bu kariyeristler arasında bir miktar kişisel çıkar da var. Ancak daha derin bir sebep, Trump'ın yürütme yetkisini güçlendirmesinin kendi sınıf çıkarlarına uygun olmasıdır.

Trump bu yöntemi icat etmedi. Demokratlar, İran ve Venezuela gemilerine yönelik bombalamaların Kongre'den oy alınmadan gerçekleşmesi nedeniyle Trump'ı Anayasa'yı ihlal etmekle suçlayarak iftira atıyor. Ancak 1945'ten beri, ne Kore'de, ne Vietnam'da, ne Irak'ta, ne Afganistan'da ne de yurtdışındaki yüzlerce askeri müdahalede savaşa girmesi konusunda kendisine hiçbir zaman danışılmadı.

Trump'ın farkı, bunu sistematik ve kasıtlı olarak, mümkün olduğunca kışkırtıcı bir şekilde yapması. Ardından, uygulamadan sorumlu üst düzey yetkililer arasında kimin uyduğunu, kimin direndiğini gözlemliyor. Ve büyük çaplı bir tasfiyeye gerek kalmadı. Hatta zaman zaman kendisine karşı çıkan yargıçlar bile görevlerinde kaldılar ve daha sonra yukarıdan dayatılan kararları uyguladılar. Devlet personeli her şeyden önce süreklilikleriyle öne çıkıyor.

Bu yöntemler otoriter iktidara doğru evrilmeyi destekler, ancak kurumlar çerçevesinde uygulanırlar; bir bakıma emsal teşkil eden ve devlet aygıtını daha baskıcı bir politikaya yönlendiren hukuk dışı önlemlerdir.

Demokratik özgürlüklere yönelik saldırı

Daha otoriter bir rejime geçiş sadece devletle sınırlı değil. Toplumda bir itaat iklimi oluşturmayı amaçlıyor. Burada da, sözde kanunla güvence altına alınmış demokratik hakları çiğneyen sindirme taktikleri söz konusu.

Geçtiğimiz yıl Filistin yanlısı gösterilere katılan prestijli üniversitelerden uluslararası öğrenciler sokakta tutuklandı ve aylarca gözaltında tutuldu. İlbaharda, binlerce Asyalı ve Latin Amerikalı öğrencinin vizeleri hiçbir açıklama yapılmadan bir gecede iptal edildi ve ülkeyi terk etmeleri emredildi. Amerika Birleşik Devletleri'nde okumak için genellikle yüklü miktarda borçlanmışlardı. Keyfilik tam ve kasıtlı. Amaç, herkesin dikkat çekmemenin en iyisi olduğunu anlamasını sağlamak.

Üniversiteleri hedef alma kararı tesadüf değil. Vietnam Savaşı sırasında üniversiteler süregelen muhalefetin kaynağıydı. Filistinlilere destek ise, sınırlı da olsa, şu anda ülke genelinde mevcut Amerikan emperyalist politikalarına karşı tek protesto ifadesidir. Üniversiteleri tasfiye etmek siyasi bir kampanyadır.

İlk hedefler, uymaları beklenen üniversite rektörleri. Öğrenci vizelerini yönetenler onlardı ve bu nedenle, neredeyse yasa dışı sayılabilecek bu iptalleri uygulayıp uygulamamaya karar vermek zorunda kaldılar. Bu durum tüm çalışanlarını şok etti: çoğu uydu. Üstelik bu kampanya Trump döneminde başlamadı. Biden döneminde bile, seçkin üniversitelerin üç rektörleri, Filistin yanlısı gösterilere izin vererek terörizmi teşvik etmekle suçlanarak yüksek profilli bir davaya çağrıldı. Harvard rektörü istifa etti. Mesaj açık: O bile düşebiliyorsa, kim güvende?

Trump, hükümet birimlerinin başına kürtaj karşıtı aktivistleri, iklim değişikliği inkârcılarını ve aşı karşıtı savunucuları atadı. Bütçe kesintileri özellikle halk sağlığı, aşılama, sağlık izleme, eğitim ve çevre programlarını hedef alıyor. Ayrıca, zaten oldukça eşitsiz olan kürtaj haklarının 2022'de federal yasadan çıkarıldığını da belirtmekte fayda var.

İrkçılık karşıtı, feminist, LGBT yanlısı ve diğer hareketlerin güçlü bir kurumsal varlığa sahip olduğu üniversiteler, milliyetçileri rahatsız eden tüm bu fikirlerden programlarını arındırmazlarsa fonlarını kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalıyorlar.

Bu gerici kampanya demokratik özgürlüklere saldırıyor. Otoriterliğe doğru yürüyüşe kimsenin, hatta ayrıcalıklı çevrelerin bile karşı koyamayacağını gösteriyor.

Ama asıl hedef işçi sınıfı. Burjuvazi onları daha çok çalıştırmak için kırbaç kullanıyor.

İşçi karşıtı saldırı Büyük bütçe kesintileri

Trump, göreve geldiği andan itibaren sosyal programlara saldırı ve yıllık 100 milyar dolarlık kesintiler yaptı. Kamu sağlık hizmetleri, sağlık merkezleri, aşı merkezleri, gazi hastaneleri ve belediyelerin sosyal yardım sübvansiyonları: işçi sınıfına yetersiz destek sağlayan tüm bütçeler kısıldı. 200.000 kamu sektörü çalışanı işten çıkarıldı ve kesintiler, özellikle kadın olmak üzere siyahi çalışanları orantısız bir şekilde etkiledi. Trump, ırkçılığını açıkça sergiledi ve 1960'ların isyanını ve devlete direnişi temsil eden işçi sınıfının siyah kesimini hedef aldı.

Bu saldırılar, kendisinden öncekilerin gerçekleştirdiği saldırıları daha da yoğunlaştırıyor.

Ancak Trump'ın yeniliği göçmenlere karşı acımasız siyasi saldırıdır.

Başta Latin Amerika olmak üzere Asya ve Afrika'dan gelen bu işçilerin sayısı şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde 50 milyonu aşmış durumda ve bu da nüfusun yedide birini temsil ediyor; bu da buradakinden daha fazla. Bu oran, Avrupa'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne göçün zirve yaptığı 1910 yılındaki seviyesini ilk kez aştı. Tarım, inşaat, konaklama ve mezbaha gibi sektörlerde en düşük ücretli işlerin önemli bir kısmını üstlenen proletaryanın önemli ve yoğun sömürüye maruz kalan bir kesimini oluşturuyorlar.

Göçmen karşıtı saldırı

Şubat ayından itibaren, federal göçmenlik polisi ICE, maskeli ve kamufleli zırhlı araçlarla, suç ve Latin çeteleriyle mücadele bahanesiyle sokaklarda göz alıcı tutuklamalar başlattı. Dövme yaptırdıkları için tutuklanan, kafeslere zincirlenen, ailelerinden koparılan ve zorla El Salvador'a, "dünyanın en kötüsü" lakaplı dev hapishaneye gönderilen erkeklerin yer aldığı videolar geniş çapta yayıldı. Baskınlar, hırdavatçıların otoparklarında, sokaklarda ve Latin dükkanlarının önünde çalıştırılan gündelik işçileri hedef aldı.

Bir vaka medyada büyük ilgi gördü: Amerikalı bir eğitimciyle evli ve daimi ikamet statüsüne sahip olan Kilmar Garcia'nın vakası. Bir hakim tutuklanmasını yasadışı ilan ettiğinde, Garcia El Salvador'a giden bir uçaktaydı ve aylarca orada kaldı.

Böylece birkaç gün içinde korku hakim oldu ve göçmen mahallelerinin sokakları boşaldı.

O tarihten bu yana göçmen karşıtı kampanya, öncelikli olarak federal polisle işbirliği yapmayı reddeden Demokrat şehirleri hedef alıyor.

Haziran ayında Ulusal Muhafızlar ve Deniz Piyadeleri, Kaliforniya, Los Angeles'a konuşlandırıldı. ICE komandoları, çoğunluğu Latin kökenlilerden oluşan geniş mahallelere işgalci bir güç olarak ulaştı ve her gün rastgele fabrika işçilerini, temizlik veya lokanta işinden dönen kadınları, yaşlı bir sokak satıcısını ve çocukları topladı. Sebepsiz yere veya yasal başvuru yolu olmaksızın, korkunç koşullarda, tıbbi tedavi görmeden ve aileleriyle temas kurmadan hapse atılanların bazıları birkaç gün sonra herhangi bir açıklama yapılmadan serbest bırakılırken, diğerleri hapiste kalmaya devam etti.

Eylül ayından bu yana, bir diğer Demokrat şehir olan Chicago'da da benzer bir kampanya yürütülüyor. Bu kampanya, siyahi ve göçmenlerin yaşadığı bir mahalledeki bir apartmana baskın düzenlemek için bir saldırı helikopteri kullanılarak gece vakti komando operasyonu ile başladı. Kapılar tek tek kırıldı, miğferli ve makineli tüfekli askerler apartmanlara girdi, sakinlerin hepsi kelepçelendi ve çoğu götürüldü, çocuklar ve ebeveynleri ayrıldı, bazıları neredeyse çıplak halde.

Bir korku kampanyası

Kullanılan yöntemler, düşman topraklarındaki bir savaş bölgesinin yöntemleridir. Psikolojik amaç, göçmenlerin suçlu olduğu fikrini yaymaktır.

Son 30 yıldır onlara yönelik saldırılar her hükümet döneminde yaşandı. Hepsi Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş şartlarını sıkılaştırdı ve Meksika sınırındaki duvarı güçlendirdi. Biden, sığınma başvurularını neredeyse imkansız hale getirdi. Mevcut rakamlara göre ise, Trump döneminde sınır dışı etmeler, Barack Obama dönemindeki 2013'teki zirveye kıyasla hâlâ daha az sıklıkta gerçekleşiyor.

Ancak Trump'ı farklı kılan şey sayılar değil, yöntem. Bu, sindirme ve sahnelenen şiddet kampanyası, filme alınıp sonsuza dek yayılıyor.

Tutuklamaların yalnızca kaçak göçmenleri hedef almadığı da doğru. İster kaçak, ister yasal, hatta vatandaşlığa geçmiş olsun, herkes sokakta yakalanıp, bir hayvan gibi muamele görebiliyor ve hiçbir başvuru yolu bulunmuyor. Elbette çoğu sonunda serbest bırakılıyor. Ancak çoğu ailede bazılarının belgeleri varken bazılarının yoktur. İnşaatlarda, temizlik işlerinde veya tarımda, genellikle patronlarının az çok zımnî onayıyla birlikte çalışıyorlar.

Dolayısıyla bugün milyonlarca göçmen korku içinde yaşıyor, birçoğu dışarı çıkmaktan kaçınıyor, bir kısmı da işini bırakmış durumda.

Resmi deyimle, sindirme kampanyasının amacı göçmenleri "sınır dışı etmeye", yani ülkeyi terk etmeye zorlamak. Devlet, bunu yapmaları karşılığında onlara 1.000 dolar bile teklif ediyor. Nitekim

Meksika sınırında, potansiyel göçmen akını durdu. Hatta bazıları ülkeyi terk etti. Trump başarısıyla övünüyor.

İşverenler, işçilerin yarısının tutuklanma korkusuyla çiftlik ve fabrikalarına gitmediğinden şikayet ediyorlar. ICE'ye zaman zaman tavrını yumuşatması emredildi. Ancak genel saldırı, tüm burjuva sınıfının çıkarına olan siyasi bir hedefi takip ettiği için devam ediyor.

Yanlış anlaşılmasın. Söylediklerinin aksine, Trump göçmenleri sınır dışı etmeyi hedeflemiyor. Bu kesinlikle imkansız. Onlar Amerikan işçi sınıfının önemli bir parçası ve işverenlerin onlara fazlasıyla ihtiyacı var. Amacı, onları daha da fazla sömürmek için korku yaratmak.

Latin Amerikalı göçmenler, Amerika Birleşik Devletleri'ne ulaşmak için, çürüyen cesetlerin kokusu arasında tırmanılması gereken tehlikeli patikalarıyla Panama sıradağlarından, kartellerin çaprazladığı Meksika çöllerine ve nihayet sınır ve Amerikan çölünün dikenli tellerine kadar sayısız engeli aşmak zorunda kaldılar. Giderek daha fazla kadın ve erkek bunu göze almaya istekliyse, bunun nedeni memleketlerinde gelecek için hiçbir umut olmamasıdır. Ve Trump'ın gözdağı taktikleri bunu değiştirmeyecek.

Bu yüzden korku içinde yaşamalı, daha da sessiz kalmalı ve dişlerini sıkarak kötü yaşam koşullarına boyun eğmeliler. Amerikan şirketleri, şantiyelerde kaçak işçi çalıştırmaya ve Trump yanlıları da dahil olmak üzere orta sınıf insanları çim biçmeleri veya villalarını yenilemeleri için işe almaya devam edecekler. Ama daha da az para karşılığında.

Tüm çalışanları hedefleyen bir kampanya

Ancak bu kampanya sadece göçmenleri hedef almıyor, tüm işçi sınıfını hedef alıyor.

Birincisi, göçmenler daha fazla sömürülürse, tüm ücretlerin düşürülmesi yönündeki baskı daha da artacaktır.

Ama her şeyden önce amacı, işçi sınıfını bölüp onu sömürücülerine tabi kılmaktır.

Trump, hayatları giderek zorlaşan işçi sınıfı Amerikalıların karşılaştığı sorunların hiçbirini çözmeyecek. Dolayısıyla, suç çeteleri ve iç tehditlerden oluşan bir psikoz yaratarak, korku ve kaygı duygularını ele geçiriyor, bunları göçmenlere yöneltiyor ve asıl suçlulardan, yani kapitalistlerden uzaklaştırıyor. Bu sindirme kampanyası zihinlere nüfuz ederek, sağduyulu kalmayı, sınıf ilişkilerini fark etmeyi ve gerçek düşmanları tespit etmeyi zorlaştırıyor. Bu, Amerikan burjuvazisinin her zaman kullandığı bir yöntemdir; sömürülen beyazları siyahlara, Amerikalı işçileri de yeni göçmenlere karşı kışkırtarak, hepsini daha iyi sömürmek için.

Ayrıca halkı orduyu şehirlerde görmeye, bir işçinin sokakta sebepsiz yere tutuklanabileceği fikrine alıştırmayı amaçlıyor. Bugün göçmenleri hedef alıyor, peki yarın kim olacak?

Her işçi, bir gün kendisinin de kanun kaçağı olabileceğini, hesap bakiyesinin aşılacağı, kirasını veya kredisini ödeyemeyebileceği, aracının zorunlu muayeneden geçemeyeceği, grev sırasında polisle karşı karşıya kalabileceği veya savaşa gönderilebileceği gerçeğini bilir. Dolayısıyla bir işçi için,

göçmenlere, tıpkı kendileri gibi işçilere karşı şiddeti hoş görmek, hatta onaylamak, kendi tabutuna çivi çakmak gibidir.

Trump'ın suç politikalarına karşı ancak bu sınıf sorununun ele alınmasıyla mücadele edilebilir.

Trump'ın politikalarına tepkiler

Ayırım gözetmeyen şiddet ve keyfi tutuklamalarla karşı karşıya kalan 18 Ekim'de çok sayıda Trump karşıtı gösteri düzenlendi ve bu gösterilere yaklaşık 7 milyon kişi katıldı. Bu gösteriler daha derin protesto biçimlerine kapı açabilir mi?

Her şey, bunların münferit olaylar olarak mı kalacağına, yoksa kitlesel bir harekete mi yol açacağına, ayrıca yalnızca alt orta sınıfı mı harekete geçireceğine, yoksa daha geniş halk kesimlerini mi harekete geçireceğine bağlı.

Bu gösteriler dar sınırlar içinde kaldı. Demokrat Parti tarafından, bir dernekler kolektifinin arkasına gizlenerek örgütlendi.

Bu politikacılar, demokratik kurallar adına, vatandaşları koruduğu varsayılan Anayasa adına Trump'a karşı çıkıyorlar... Partisi köle sahiplerinin partisi olanların!

Sadece Trump'ı hedef alan ve daha ciddi bir meydan okumaya yol açabilecek her türlü hedefi göz ardı eden "Kral Yok" sloganını seçtiler.

Bu gösterilerde, Demokratların solunda, yalnızca Trump'a değil, aynı zamanda hizmet ettiği kapitalist sisteme de meydan okuma çağrısı yapan küçük gruplar da var. Ancak ezici çoğunluk hümanist bir duruş sergiliyor ve toplumun ve devletin şiddetine karşı dayanışmaya, şiddetsizliğe, hatta Amerika Birleşik Devletleri örneğinde olduğu gibi silah yasağına karşı çıkıyorlar; bu da ateşli silahların tekeli polise bırakmak anlamına geliyor.

Ancak devlet ve polis şiddetine son vermek için adaleti hedeflemek yeterli değil. Silahsızlandırılmaları gerekiyor. Bunu da ancak silahlı işçi sınıfı yapabilir.

Dolayısıyla asıl önemli olan halk kesimlerinin tepkileridir.

Göçmen tutuklamaları dikkat çekici, ancak sayıları oldukça sınırlı. Trump, Haziran ayında Los Angeles'ta baskıyı artırmaya çalıştı. Ancak birkaç günlük şoktan sonra, federal polis, çoğunluğu Latin kökenli olan bu mahallelerin sakinlerinin direnişiyle karşılaştı. Yoldan geçenler tutuklamaları engelledi ve hatta ICE ajanlarına bazen şiddetli bir şekilde tuğla ve taşlarla saldırarak karşılık verdi.

Gösterilere alışık bir topluluk değildi burası. Sıradan sakinlerdi, komşularının, kendileri gibi insanların saldırıya uğramasından öfkelenen işçilerdi ve bunu farklı bir üslupla ve farklı araçlarla, hatta ilkel silahlarla dile getiriyorlardı!

Son haftalarda Chicago sakinleri de ICE karşıtı sivil savunma grupları kurdu. Binlerce kişi düdük taşıyarak yakınlardakileri ajanların yaklaştığı konusunda uyarıyor. Düdükler arabalarını takip ediyor ve tutuklamaları engelliyor ve bu da atmosferi değiştiriyor.

Bu tepkiler, tutuklamalara karşı göçmen topluluklarının ötesine uzanan bir düşmanlığı yansıtıyor. Örneğin, Los Angeles'lı bir metro şoförü, dolabına bir seçim kampanyası posteri asıp aylarca orada bırakacak kadar Trump destekçisiydi ve şehirde baskınlar başladığında posteri indirdi. O zamana kadar *"Suçluların peşine düşmekten yanayım"* demişti ; ancak şimdi, göçmen olsun ya da olmasın, çalışan insanları hedef almak "hayır" anlamına geliyordu. Ve bu duygu Los Angeles çalışanları arasında yaygındı.

Otoriterliğe doğru yürüyüşe karşı yukarıdan, sözde demokratik kurumlardan hiçbir koruma olmayacak; tek çıkış yolu sömürülenlerin kitlesel hareketinden gelecektir.

Bu bir tür faşizm midir?

Bugünlerde bazıları Amerika Birleşik Devletleri'nde faşist bir tehditten bahsediyor. Ülkenin tarihi göz önüne alındığında, bu tamamen yersiz değil. Ancak bu kelimenin anlamı konusunda hemfikir olmamız gerekiyor.

İtalya ve Almanya'da faşizm, 1920'li ve 30'lu yıllarda iktidara gelerek demokratik kurumları tamamen ortadan kaldırdı. Savaş ve krizle zayıflamış, güçlü ve örgütlü bir işçi sınıfıyla karşı karşıya kalan bu ülkelerde, işverenler yüz binlerce mahvolmuş ve öfkeli küçük burjuvayı finanse edip silahlandırmıştı. Bu küçük burjuvalar, işçi örgütlerine saldırmaya, direnenleri tasfiye etmeye, katı bir diktatörlük kurmaya ve savaşa yürümeye hazırды.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ise burjuvazi, rejiminin demokratik biçimini her zaman korumuştur. Meşhur Amerikan demokrasisi! Ama aynı zamanda her zaman faşist tipteki gruplara da bel bağlamıştır.

Ku Klux Klan ve ayrımcılık geçmiş yüzyılların kalıntıları değildi. 19. yüzyılın sonlarında, Amerikan burjuvazisi devletinin inşasını tamamlarken ortaya çıktılar. Demokrasi, yalnızca polis ve adalet sisteminin doğrudan dahil olduğu Güney'de değil, aynı zamanda 20. yüzyılın ilk yarısı boyunca grevlerin bastırılmasına ırkçı şiddetin eşlik ettiği Kuzey'de de siyahların linç edilmesi, tecavüz ve terör kampanyalarıyla el ele gitti. İşverenler özel milis güçlerini sürekli olarak finanse etti ve grev kırıcılar ile kiralık katillerden oluşan uzmanlaşmış ajanslar istihdam etti. 1920'lerde kitlesel bir örgüt haline gelen Ku Klux Klan da dahil olmak üzere, aşırı sağ fikirlerle dolu bir çevreden eleman topladılar.

Amerikan burjuvazisi, iktidarının gerçek anlamda tehdit edildiğini hiçbir zaman görmemiş, aksine bu tür örgütlenmelere güvenerek, bir bakıma önleyici bir şekilde, her zaman en büyük vahşete başvurmuştur.

Trump'ın sindirme kampanyası da bu geleneği sürdürüyor. Düzenli polis güçlerine güvenirken, aynı zamanda parlamento dışı faşist çevreleri de hedef alıyor.

6 Ocak 2021'de Trump'ın yenilgisinin ardından Kongre Binası'nda toplanan on binlerce Trump yanlısı protestocu, bu ortama dair bir fikir veriyor. Çekirdek kadrolarını göçmen karşıtı gönüllü gruplar veya birkaç yıl önce ırkçılık karşıtı protestocuların üzerine arabalarıyla saldıran aktivistler oluşturuyor. Hâlâ oradalar ve gelecekteki çatışmalar için eğitim alıyorlar.

Trump, kampanyası ve konuşmalarıyla bu çevreyi harekete geçmeye, göçmenlere, siyahi insanlara, Filistin yanlısı militanlara ve trans bireylere yönelik saldırılar düzenlemeye teşvik ediyor.

Ancak şimdiye kadar böyle bir şey olmadı. Seçim kampanyası sırasında Trump'a iki suikast girişimi olduğunda bile şiddetli bir tepki olmadı.

Bu yıl, beyaz üstünlükçü Charlie Kirk suikastının ardından Trump, ulusal bir anma etkinliği düzenledi ve aşırı sağcı çevrimiçi topluluğu harekete geçirerek, kendisinden uzaklaşanların isimlerini sistematik olarak yayınlamaya onları işverenlerine ihbar etti. Özel gruplarda paylaşılan mesajlar da dahil olmak üzere, çoğunluğu öğretmenler olmak üzere en az yüz kişinin işten çıkarıldığı bildirildi.

Çevrimiçi ihbarlar fiziksel bir saldırı kampanyası değil. Ancak giderek artan gerici iklimi pekiştiriyor.

Tutuklama kampanyasının sınırlamalarından biri, kolluk kuvvetlerinin büyüklüğüdür. ICE, FBI ve diğer uzmanlaşmış kolluk kuvvetlerinin bu uçsuz bucaksız ülkede yalnızca birkaç on bin ajanı var. Yine de her operasyon düzenlercesini seferber ediyor. Trump, Los Angeles'ta takviye olarak birkaç bin Ulusal Muhafız askerini seferber etti. Bu, üyeleri düzenli işlerine ek olarak yarı zamanlı olarak askere alınan ve kamu düzenini sağlamak için birçok kez kullanılan bir yedek kuvvettir. 400.000 askeriyle çok daha büyüktür. Ancak işgalci bir güç olarak birkaç hafta görev yaptıktan sonra, birkaç birim itaatsizlikle karşılaştı ve bir üste askerler zırhlı araçlara dışkılayarak düşmanlıklarını gösterdiler.

Ertesi ay Washington'da yapılan operasyonda, ulusal muhafızlar çoğunlukla turistik bölgede kalıp fotoğraf çektirirken, kirli işler ise özel birlikler tarafından yapılıyordu.

Trump, bu soruna, on binlerce ek ajan istihdam etmek için ICE'nin bütçesini üç katına çıkararak yanıt veriyor. Mevcut ortamda, partisinin militan kanadını, yani göçmenleri sınır dışı etmeye kararlı olanları, kontrolü altında birleştirip silahlandırmayı umduğuna şüphe yok. On binlerce istekli başvuru bulabilecek mi? Kesin değil, çünkü şu anda 50.000 dolarlık imza bonusu teklif ediyorlar. Ancak bu, kanunu çiğnemeye hazır ve yarın grevlere veya direnen herkese karşı konuşlandırılacak kalıcı bir silahlı kuvvet oluşturmanın bir yoludur.

Tüm bunlar, bir politikacının kararlarının, ne kadar gerici olursa olsun, bir şey olduğunu, otoriter bir rejime doğru yürüyüşün ise bambaşka bir şey olduğunu gösteriyor. Bu, toplumsal koşullara bağlı, asker ve zihinlerin şartlandırılmasını gerektiren toplumsal ve politik bir süreçtir.

Burjuvazi şu anda mevcut kurumlardan memnun. Trump rejimi kesinlikle faşist değil. Faşist aktivistlerin en küçük çekirdeği bile fiilen harekete geçmedi. Eğer bu değişirse, Trump bu gruplar üzerinde otorite kurma avantajına sahip olacak. Bu gruplar, bugün gördüğümüzden daha geniş kapsamlı bir fiziksel saldırı kampanyasında kullanılabilir.

Savaş yürüyüşüyle karşı karşıya kalan Amerikan proletaryası İkinci Dünya Savaşı öncesi sınıf mücadelesi

Göçmen karşıtı kampanya, sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ve proletaryanın bilincini ve kapitalist sınıftan gelen saldırılara karşı tepki verme yeteneğini zayıflatmayı amaçlamaktadır.

Bu yöntem Trump tarafından icat edilmedi. Amerikan burjuvazisi, 1930'ların kriziyle ve ardından istikrarsız ve tehlikeli bir dönem olan İkinci Dünya Savaşı'na doğru yürüyüşle karşı karşıya kaldığında, halkı bu şekilde şartlandırmaya başvurmuştu.

Peki Amerikan burjuvazisi bununla nasıl başa çıktı? Kriz ve savaş işçi hareketi için hangi fırsatları yarattı ve nasıl tepki verdi?

Troçki 1931'de şöyle yazıyordu: " *Amerika Birleşik Devletleri, milyonlarca ve milyarlarca dolarlık bir havai fişek gösterisiyle tüm dünyayı şaşkına çeviren eşi benzeri görülmemiş bir refah döneminden, milyonlarca insanın işsiz kalmasına, işçiler için korkunç bir biyolojik sefalet dönemine geçişsiz geçti .* " *Krizin " ucube bir emperyalizm, bir silahlanma yarışı, tüm dünyanın işlerine müdahale, askeri ayaklanmalar ve çatışmalar "* evresine yol açacağı , ancak aynı zamanda daha önce Amerika Birleşik Devletleri'nde hiç görülmemiş bir devrimci krizin koşullarını da yaratacağı sonucuna vardı.

Amerikan proletaryası hiçbir zaman etkili bir işçi partisi kuramamıştı. Buna yaklaşan tek parti, on binlerce işçi sınıfı militanın yer aldığı Komünist Parti'ydı. Başlangıçta neredeyse tamamen beyazlardan oluşan parti, ayrımcılığın zirve yaptığı 1920'lerde Güney şehirlerinden binlerce siyahi işçiyi çekmeyi başarmıştı. Ancak Stalinizm, kuruluşundan kısa bir süre sonra Komünist Parti'yi derinden çarpıttı. 1935'ten itibaren faşizme karşı mücadele adına ulusal birliği, Amerikan emperyalizmini ve Demokrat başkan Roosevelt'i desteklemeyi savundu.

Sendikalara gelince, onlar yalnızca vasıflı işçileri bir araya getirerek sınıf iş birliğinin araçları olarak gelişmişlerdi. En çok sömürülen sıradan işçileri reddedip, sanayi devlerinin saflarını kitleler halinde doldurdular. Otomotiv, kauçuk, çelik ve tekstil endüstrilerinde patronlar, tıpkı Detroit'teki eski hükümlüleri yandaşları olarak işe alıp işçilerin her türlü toplu eylemini ezen Hitler hayranı Henry Ford gibi, despotlar gibi hüküm sürüyorlardı.

Ancak bu örgütsüz ve geleneksiz işçi sınıfı, protestoların öncüsü oldu. 1934-1937 yılları arasında yaşanan grev ve fabrika işgalleri, otomotiv ve ulaştırma sektörlerinde yüz binlerce işçiyi harekete geçirdi. Birçok şehirde bu eylemler iç savaşa dönüşerek, daha önce mutlak güce sahip olan işverenleri, artık tüm işçileri temsil eden sendikalara boyun eğmeye zorladı.

Savaşa doğru yürüyüşte, işçi hareketinin bu şekilde güçlenmesi burjuvazi için ölümcül bir tehlikeydi. Özellikle ekonomik çarkın kalbinde yer alan fabrikalarda, kontrolünden kaçan örgütlere tahammülü yoktu.

Ancak Roosevelt, tek başına baskının riskli olduğunu ve manevra yapmanın gerekli olduğunu anlamıştı. Sendika aygıtıyla bağlarını güçlendirdi. Grevlerin patlak vermesi sırasında, sınıf iş birliği

politikalarıyla itibar kaybeden bazı sendika liderleri taraf değiştirerek, bu sefer vasıfsız işçileri de kapsayan yeni bir sendika federasyonu olan CIO'yu kurdular.

CIO, işveren milislerine ve Başkan Roosevelt'in Ulusal Muhafızlarına karşı verilen çetin mücadelelerden doğduğu için en militan işçileri hemen cezbetti. Ancak, örgütün baş lideri John Lewis, aynı Roosevelt'in yeniden seçilmesi için sendika aidatlarından elde ettiği 500.000 dolar bağışlamıştı.

Roosevelt ve bazı iş dünyası liderleri, IOC'ye işçilerin resmi temsilcisi olarak bir rol verdiler. İşçi sınıfına yönelik baskılar devam etti: sendikal örgüt tarafından yetkilendirilmeyen ve bu nedenle yasadışı olan grevlere, sendikasız şirketlerin çoğundaki işçilere, işsizlerin gösterilerine ve siyahlara. Ancak Roosevelt kendini bir uzlaştırıcı olarak sundu ve IOC onu destekledi.

II. Dünya Savaşı

1938 yılında, yıllarca süren içinden çıkılmaz krizlerden sonra, burjuvazi, insanlık tarihinin en büyük yıkım girişimi olan dünya savaşıyla sanayiye yeniden canlandırdı.

Büyük grevler, işverenlere karşı verilen en zorlu mücadelelerle güçlenmiş, köklü aktivistler olan binlerce işçi sınıfı liderini ortaya çıkarmıştı. Ancak neredeyse hiçbiri, kapitalist sınıfın gücüne bir bütün olarak meydan okumayı, özellikle de devlete karşı savaşmayı düşünmemişti. Küçük de olsa devrimci bir parti kurmak yerine, yalnızca şirket veya sektör düzeyindeki anlaşmaları savunan bir sendikaya bağlı kalmışlardı.

Troçki daha sonra şöyle yazmıştı: "*Kitlelerin sefaleti kötüleşiyor, hem burjuvazi hem de işçiler için zorluklar giderek büyüyor. [...] Amerikan proletaryası, uyum, irade ve cesaret eksikliğinden dolayı yirmi yıllık faşizmle cezalandırılacak. Burjuvazi, Amerikan işçilerine kendi görevlerini kırbaçla öğretecek.*"

Amerika Birleşik Devletleri'nde kırbaç faşist bir rejim tarafından değil, sendikaların ve Komünist Parti'nin yardımıyla sözde demokratik devletin başındaki Roosevelt tarafından kullanılıyordu ve bu da faşist gruplara kucak açıyordu.

Silahların üretilmesi için Amerikan halkının kanı akıtılmalı, ardından Almanya ve Japonya'ya karşı savaş meydanlarında ölüme gönderilmeliydi. Peki bunu nasıl kabul ettirebilirlerdi? Dünyanın öbür ucunda bir savaş çıkmasından hiç endişe duymuyorlardı ve ayrıca, askerlik hizmetine büyük bir çoğunlukla karşı çıkıyorlardı.

Kamuoyunun fikrini değiştirmek gerekiyordu. Amerika Birleşik Devletleri 1941 yılına kadar savaşa girmede, ancak ondan çok önce, hükümetin en üst kademeleri bu operasyonu sistemli bir şekilde hazırlıyordu.

Daha 1938'de, ulusal çıkarlara karşı çıkan herkesi soruşturmak ve yasalarca güvence altına alındığı varsayılan korumaları çiğnemek için bir "Amerikan Karşıtı Faaliyetler Komitesi" kuruldu. Birçok yasa, devletin devrilmesini sözlü olarak savunan herkesin tutuklanmasına izin veriyordu. 1938'de yabancıları, ardından da hükümet yetkililerini hedef alan bu uygulama, Ağustos 1940'ta suç haline geldi.

Troçkist örgüt Sosyalist İşçi Partisi, ulusal birliği reddeden ve savaşı kınayan tek örgüttü. Amerikan hükümetinin amacının faşizmi yenmek değil, dünya hakimiyeti için rakip emperyalizmlerle savaşmak olduğunu ve Amerikan işçilerinin her zamankinden daha fazla, öncelikle kendi sömürücüleriyle savaşmaları gerektiğini savunuyordu.

Savaş başlamadan önce bile, 18 lider hakkında dava açıldı, hüküm giydi ve hapse atıldı. Bu, iç düşmanları hedef alarak devlete korku ve boyun eğdirme kampanyasının başlangıcını işaret ediyordu. Silah fabrikalarında grevler yasaklandı ve askerlik hizmeti bir tür şantaj olarak kullanıldı. Japon karşıtı propaganda yoğunlaştı ve Aralık 1941'de Japonların Pearl Harbor'ı bombalamasının savaşa girme bahanesi olmasıyla doruk noktasına ulaştı. Birkaç hafta sonra, Japon kökenli 120.000 kişi Kaliforniya'dan toplama kamplarına sürüldü. Bunların üçte ikisi Amerikan vatandaşıydı. Bu durum, hükümete yönelik her türlü eleştirinin vatana ihanet olarak kabul edildiği ve halkın kendini sansürlediği bir şüphe atmosferini daha da tırmandırdı.

Ancak bu propagandanın uzun süre devam edemeyeceği yer işçi sınıfıydı. "Alman denizaltılarının batırabileceğinden daha hızlı" gemiler, uçaklar, tanklar ve kamyonlar üretmek için Amerikan fabrikaları, hiçbir güvenlik standardı olmaksızın, gece gündüz, her zamankinden daha hızlı çalışarak daha önce hiç olmadığı kadar büyüdü. Patronlar kırsal kesimden yığınla yeni işçi aldı ve fiyatlar yükselirken ücretleri dip seviyede tuttu. Daha önce çoğu işten dışlanan Siyahları ve askere alınanların yerine kadınları işe aldılar. Bu fabrikalarda isyan çıkması kaçınılmazdı.

Ancak belirleyici olan, işçi örgütlerinin savaş disiplininin araçları haline gelmesiydi. CIO, faşizme karşı mücadele adına atölyeleri kontrol etti ve grevleri bastırdı. KP ise vatanseverliğinde daha da coşkuluydu.

İşçiler, efendileri için kendilerini feda etmeye memurlar ve yöneticiler tarafından değil, güvendikleri, hapis yatmış ve anti-faşist birliği savunmanın gerekliliğine ikna olmuş işçi militanları tarafından çağrıldı. Ayrımcılık altında yaşayan siyah Amerikalılar, Avrupa'da faşizme karşı savaşmaya çağrıldı; onlar ki Amerikan faşistlerinin yönetimine tabi tutulmuşlardı! Üstelik beyaz Amerikalı vatanseverler tarafından değil, hem siyah hem de beyaz Komünist Parti aktivistleri ve siyahların sivil hakları örgütleri tarafından, siyahlar için bir ilerleme sağlanması adına.

Ancak sınıf mücadelesi devam etti. Siyah komünist militan Charles Denby, anılarında "*Öfkeli Kalp*" (*Indignant Heart*) adlı kitabında, Detroit uçak fabrikasında, iki yıllık savaş koşullarının ardından, proletaryanın en çok sömürülen kesimlerinin disiplini bozup yasadışı grevler düzenleyecek kadar güçlü hissettiklerini anlatır. Bu durum, özellikle artık fiziksel olarak en zorlu işlerin çoğunu elinde tutan Siyah işçiler için geçerliydi. Savaşın ortasında, 1943 ve 1944'te, 1930'ların zirvesindekinden daha fazla grevciyi harekete geçiren bir grev dalgası yaşandı; ancak bu grevlerin neredeyse tamamı, beş yıl önce ortaya çıkan sendikalar tarafından yürütüldü ve bazıları ezildi.

Savaşın sonunda, 1945 ve 1946'da, askeri üretimin durdurulması ve 10 milyon askerin geri dönmesiyle enflasyon ve işsizlikte yaşanan artışla durum daha da kötüleşti. Bu kez bazı sendikalar grevcilerin taleplerini sahiplendi ve ortaya çıkan öfke, Amerika Birleşik Devletleri tarihindeki en büyük grev dalgasına yol açtı.

Ama temel sorun aynıydı: Savaş, kapitalizmin insanlığı sürükleyebileceği barbarlık derecesini ortaya koymuştu ama işçi sınıfı, burjuvazinin iktidarına karşı mücadeleyi örgütleyecek bir militan ağı kendi içinde oluşturamamıştı.

1945-46'daki bu grev dalgası yatışmaya başladığında, Amerikan burjuvazisi disiplini yeniden sağlamak ve direnişi kırmak için bir karşı saldırı örgütledi. Bu, sendikalara ve özellikle de savaş boyunca ulusal birlik içinde yürüten aynı örgütler olan Komünist Parti'ye saldıran sözde McCarthy kampanyasıydı.

1947'de sendikalar, savaş sırasında elde ettikleri mevkilerden mahrum bırakıldı ve komünist üyelerini ihbar etmek zorunda bırakıldı. Bu önlem, Komünist Parti'yi tasfiye etmeyi amaçladığı gibi, aynı zamanda bu sendikaları kuran ve çoğu zaman en aktif ve saygın yoldaşlarını ihbar etmeyi reddeden en samimi militanları da tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Sendika liderlerine, mevkilerini kaybetmek veya eski yoldaşlarını ihraç edip işten çıkarmak arasında bir seçim hakkı tanındı. Bir milyon sendika üyesi ihraç edildi. Tüm muhalifler tasfiye edildi.

Devlet, Temsilciler Meclisi Amerikan Karşıtı Faaliyetler Komitesi'ni yeniden faaliyete geçirdi. Memurlar, komünistleri hedef alan devlete bağlılık yemini imzalamaya zorlandı ve meslektaşlarını ihbar etmeye çağrıldılar. Sadece komünistler değil, ifade özgürlüğünü ayaklar altına alan bu rejimi kabul etmeyi reddeden on binlerce kişi işten çıkarıldı. Hollywood ve medya yöneticilerinden üniversite liderlerine kadar önde gelen isimlerin kamuya açık davaları, durumu belirledi. Birçok sanık avukat bulamadı çünkü önceki sanıkların avukatları da yargılanmıştı. Vatana ihanetle suçlanan komünist bilim insanı çifti Rosenberg'lerin idamı, her türlü muhalif görüşün şüpheli hale geldiği ve gizlenmesi gerektiği bir korku iklimini körükledi.

McCarthyiciliği bastırmaya yönelik bu kampanya, çoğu zaman, Senatör McCarthy veya FBI Direktörü Edgar Hoover gibi aşırı sağcı fanatiklerin etkisiyle, Soğuk Savaş ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın yarattığı psikozdan doğan ideolojik bir yanılsama olarak sunuluyor.

Ancak asıl tedbirleri, solun bugün hâlâ örnek olarak sunduğu Roosevelt dönemi Demokratları da dahil olmak üzere her iki parti tarafından alındı. Sınıf mücadelesinin bir parçasıydı ve öncelikle işçi örgütleri ve kamu kurumları içinde burjuvaziye tamamen boyun eğmeyen herkesi dize getirmenin bir aracıydı.

Troçki'nin Amerikan işçi sınıfı için öngördüğü " *yirmi yıllık kırbaçlama* " faşizme değil, benzer hedefleri hedefleyen bir rejime dönüştü: tüm bağımsız işçi örgütlerinin bastırılması ve halkın öz disiplini. Ve etkili de oldu. Amerikan Komünist Partisi, baskının kendisinden değil, özellikle sendikalar gibi etkili kurumlar yanılsaması altında işe alınan ve eğitilen militanlarının artık işçileri bu çerçevenin dışında nasıl örgütleyeceklerini bilmemelerinden dolayı büyük ölçüde zayıfladı. Esas olarak sendikal hareket içinde yer alan Troçkist SWP bile üyelerinin çoğunu kaybetti.

Burjuvazi böylece iktidarını tüm bir tarihsel dönem boyunca istikrara kavuşturmayı başardı. Birçok fırsata rağmen, Amerika Birleşik Devletleri'nde devrimci bir işçi partisinin yokluğu giderilememişti.

Amerikan proletaryası insanlığın geleceğini taşıyor

Bugün, kapitalizmin krizi insanlığı kendi kendini yok etmekle tehdit ediyor. Amerikan emperyalizmi ise bir asırdır onun en güçlü halkası. Dünyadaki her kurtuluş mücadelesi, onunla veya temsilcileriyle çatışıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde devrim olmadan muzaffer bir devrim de olmayacak.

Amerikan proletaryası, dünyanın en büyük ve en yoğun proletaryalarından biridir. Konumu itibarıyla, insanlığın geleceği için belirleyici bir güçtür.

Amazon'daki veya mezbahalardaki vasıfsız işçilerden dünyanın en vasıflı işçilerine kadar her şeyin çalışmasını sağlar. Dünyanın en büyük uçak üreticisi Boeing'deki işçiler, tam da bu ikinci kategoriye giriyor. Ancak sömürülmeye devam ediyorlar. Geçen yıl, 33.000'i Amerikan Kuzeybatısı'nda iki ay boyunca greve giderek üretim tesislerinin dışında nöbet tuttu. Haftalarca, zararlarını haykıran ve 17.000 işten çıkarmayı duyuran patronların şantajlarına ve grevi yüzyılın en pahalı grevi olarak kınayan medyaya karşı direndiler. Sendikaların sunduğu dört uzlaşmayı reddettiler ve sonunda beş yıl içinde %38'lik bir ücret artışı elde ettiler. Yıllarca süren aksiliklerden sonra, bu hala yeterli değildi. Şu anda, Amerika Birleşik Devletleri'nin orta kesimindeki bir başka bölgede, üç Boeing askeri uçak fabrikasında 3.200 işçi, aynı tür sözleşme için 4 Ağustos'tan beri grevde.

2023 yılında üç tarihi otomobil üreticisinde grev yaşanırken, geçen yıl Kanada sınırından Meksika Körfezi'ne kadar uzanan Doğu Yakası limanlarındaki 45 bin liman işçisi 4 bin kilometreden fazla yol kat etti.

Amerikan burjuvazisi güçlüdür. En büyük güçlerinden biri, tüm kıta çapında birlik olmasıdır. Avrupa burjuvazileri böyle bir birliğe sahip değildir. Ancak işçi sınıfı da, binlerce kilometrelik işçi bağlarıyla başlayarak, ulusal ölçekte koordineli bir güç olma kapasitesine sahiptir. Mevcut olan tek örgütler olan sendikalar ise tam tersini yapar. Şirket sözleşmeleriyle belirlenen ayrı hedefleri savunurlar. Boeing'de, aynı şirket içinde iki ayrı grev bile vardır. Geçen yılki büyük grevler, Avrupa'da bile medya tarafından haber yapıldı. Ancak çoğu Amerikalı işçi grevlerin farkında bile değildi; bu da mantıklı çünkü kimse grevcilere diğer işçilere ulaşma, aynı sorunlarla karşı karşıya oldukları hissine hitap etme ve sınıf temelli bir yanıt bulma konusunda bir strateji sunmuyordu.

Troçki'nin 1938'de ifade ettiği gibi, burjuvazi işçileri kurtuluşa giden kendi yollarını çizmeye zorlayacaktır.

Amerika'nın kapitalist "büyüklüğünün" kendilerine en ufak bir fayda sağlayacağına inananlar, Amerika küresel hakimiyetini güçlendirdikçe artan sömürüye doğrudan maruz kalıyorlar. Ve bu durum daha da kötüleşecek. Bu gerçeklik onlara dayatılacak.

Birçok göçmen, sözde Amerikan Eldorado'suna başarı umutları ve hayalleriyle gelir. Ancak bu hayaller, zar zor geçinmek için günlük bir mücadeleye dönüşür ve bunu yaparken Amerikan proletaryasına katılarak ona yeni kan aşırlarlar. Emperyalizmin kalesinde, proletarya dünyadaki her ülkeye milyonlarca kişisel ve ailevi bağla bağlıdır ve bu bağlar olayları, duyguları ve düşünce akımlarını anında iletir. Geçmişte, Avrupalı göçmenler Marksist fikirleri Amerikan proletaryasına aşıladılar. Bugün bu fikirler her yerde eksik, ancak artık öncelikli olarak kişisel olan uluslararası bağlar, herhangi bir devrimci olay sırasında bulaşma vektörleri haline gelecektir. Kapitalizm, her zamankinden daha fazla kendi mezar kazıcılarını üretmeye devam ediyor.

Elbette bugün de bölünmeler hüküm sürüyor. Burjuvazi, saldırılarını göçmenleri dışlanmışlara dönüştürmeye odakladığında ne yaptığını biliyor. İşçilerin gücünün, işçilerin kendisinden daha fazla farkında ve bu konuda öncülük ediyor.

Trump'ın politikaları bunu somutlaştırıyor. Toplumdaki kusurları daha da derinleştiriyor. Bunak burjuvazinin otoriterliğe ve savaşa doğru ilerlemekten başka sunabileceği bir şey yok.

Bugün iktidarda olan ve açıkça sopayı sallayan aşırı sağcılarla aynısını yapıyor, ancak yarın da, tıpkı 1930'lar ve 40'larda olduğu gibi, hayaller yaratan ve özgürlüğü, eşitliği ve faşizme karşı mücadeleyi savunmak adına aynı sopayı daha ikiyüzlü bir şekilde kullanacak sözde ilerici demokrat politikacılarla aynı şeyi yapabilir! Hangi politikacı iktidarda olursa olsun, işçilerin sınıf çıkarlarını unutmalarını ve ulusal birlik adına onları sömürücülerine tabi kılmalarını sağlamak için baskı artmaya devam edecektir. Bu reddedilmelidir!

Trump'ın, Versay Sarayı'nı andıran, gösterişli servet gösterilerine kadar yozlaşmış yönüyle dikkat çektiği doğru. Tıpkı 18. yüzyılda olduğu gibi, bu durum, çökmekte olan bir toplumda asalak gibi yaşayıp kendini küstahça zenginleştiren egemen sınıfın kendisini yansıtır. İnsan toplumunu yeniden canlandırmak için kapitalist sınıfın tamamen devrilmesi gerekiyor ve bunu yalnızca işçi sınıfı başarabilir.

Ve bunu yapacaktır, çünkü kurtuluşu için savaşmaktan başka seçeneği yoktur. Çıkarlarının bilincinde olması, gerçekliğin gerisinde kalır. Ancak sınıf bilincinin doğrusal olarak değil, sıçramalarla ilerlediği dönemler tam da mücadele dönemleridir; geleneklere göre değil, sınıf ilişkilerine göre.

1930'larda Amerikalı işçilerin devrimci gelenekleri zayıftı, ancak dünyanın en modern sanayisinde yoğunlaşmışlardı. Hatta bazı açılardan, devletle çatışmalarında, Fransa'daki yoldaşlarından daha ileri gittiler. Fransızlar siyasi açıdan daha deneyimliydim, ancak 1936 grevleri tamamen barışçıl kalmıştı.

1950'lerde Siyah Amerikalılar, proletaryanın en çok ezilen, en az örgütlü ve en az saygı duyulan kesimiydi. Ancak harekete geçtiklerinde, birkaç yıl içinde proletaryanın en militan ve siyasi açıdan en bilinçli grubu haline geldiler. Emperyalizmin kalesinin tam kalbindeki Siyah isyanı, neredeyse bir gecede dünya çapında ezilenlerin ilgi odağı haline geldi.

Bu olayların her biri burjuvazi için varoluşsal bir tehdit oluşturuyor ve işçi sınıfının bir kesiminin yeniden bir parti kurma olasılığını ortaya koyuyordu. Bu tür olaylar kaçınılmaz olarak daha büyük ölçekte tekrarlanacaktır.

O dönemde işçi sınıfı içinde sömürülenlere ve sömürünlere karşı sınıf temelli bir politikayı savunan bir akım yoktu.

Görevimiz, proletarya içinde, bu sınıf çizgisini sürdürebilecek ve savunabilecek militan hücreler inşa etmektir. Bu, proletaryanın bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmadığı ve bu fikirlerin son derece marjinal kaldığı ve kalacağı gerici bir dönemin tüm baskılarına rağmen yapılmalıdır.

İşçiler harekete geçtiklerinde, ihtiyaçlarını karşılayan bir politika ararlar. Ardından, kendileri adına konuşan ama onları kontrol etmeye çalışan tüm reformist aygıtlarla karşılaşırlar. Ancak içlerinde bu mücadeleyi sonuna kadar sürdürmeye hazır bir militan ađ bulurlarsa, burjuvazinin Amerika Birleşik Devletleri ve dünya üzerindeki iktidarını devirip insanlık tarihinde yeni bir sayfa açabilirler.

Leon Troçki Çevresi No. 182

**8 Kasım 2025'te Paris, Mutualité Hall'da yapılan sunumun metni
10/11/2025 tarihinde yayınlandı**